
Akbaba
— Ne yapıyorsun ya Menderes?...
— Mısır patlatıyorum!
TÜRK - IRAKDOSTLUĞU

1955 İKRAMİYELERİ

EV
PARA
İRATLI APARTMAN

YARIM MİLYON LİRA

AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

Kadın Dünyasında Mühim Bir Yenilik: taklit İnciler...

Bu sene bütün kadınların benimsediği moda şapka, manto, elbise, eldiven, ayakkabı, terlik ve mayolarda kullanılan taklit İNCİ'lerdir.

Bu güne kadar hiçbir yeni buluş, bu kadar süratle ve bu kadar geniş bir sahaya yayılmamıştı...

Ayrıca yine Taklit İNCİ'den küpe, kolye ve bilezikler de gün geçtikçe artan bir alâka ile karşılanıyor...

Taklit incileri kolaylıkla ve toptan satış fiatına temin edebileceğiniz yegâne yer S. ŞENYÜZ müessesesidir.

S. ŞENYÜZ müessesesinin sizler için hazırladığı bu taklit İNCİ'ler hakkında daha fazla bilgi edinmek için PARASIZ BROŞÜR isteyiniz.

S. ŞENYÜZ müessesesi

Meşrutiyet Caddesi No: 109/6 Tepebaşı

Tel: 45873 Tepebaşı - İstanbul

Seba Melikesi

Üçüncü baskısı çıktı

İdarehanemizden tedarik edebilirsiniz.
Klodfarer Cad. No. 3—10. Daire 3.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 2 - 10. Daire 3.
Telefon : 21311
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ
GRUP MEVDUATI
Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan
1 Kişiye parasının
3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

İLANCILIK - NİK

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...

... kininli GRİPİN başarı ile kullanılır. GRİPİN, baş, diş, adale, sinir, lumbago ağrılarını teskin eder, romatizma ve siyatik tedavisinde faydalıdır.

KİNİNLİ
GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Gripin mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

Süratle hazmolur ve derhal tesirini gösterir.

faal

SAYI : 153 C.: 6 . 17 ŞUBAT 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Romada üç gün

BİR:

Roma'da heykel vatandaş olmuş. Müzede oturmuyor, sokakta nefes alıyor, parkta dolaşıyor, adliye sarayının kapısında konuşuyor.

Bakıyorsunuz, bir yol kıvrımında, çıplak bir çocuk: Mermer kanatları tüy kadar yumuşak. Ötede, önündeki havuza ağzından su kavisleri çizen iki arslan. Yemyeşil çimler ortasında tarih olmuş insanlar... Yüz yıllardan kalmış, iyi bakımlı, sağlam gövdeli, dev - binalar var: Saçakları etrafına dizilmiş heykellerle sanki temelleri yerden kesilmiş, göğe uçuyorlar..

Düşünüyorum: Biz, sanatkâr dedelerin torunlarıyız. Mermeri dal dal, yaprak yaprak yontan cedlerimiz, bize, harabeleri karşısında hâlâ hayran hayran bakakaldığımız çeşmeler vermiş... Peki, ya biz?..

Hiç olmazsa, şu Taksimden Harbiyeye doğru uzanan zengin cadde üstündeki apartmanlar, önlerindeki yeşil boşluklara, küçük, dekoratif birer heykel dikemezler mi?..

Bu heykeller, İstanbulun hafızasında, onu dikenlerin heykelleri olacaktır.

İKİ:

Biz, ekmeği mukaddes sayarız. Yeminlerimiz onun üstünedir. Adı «Allahın nimeti» dir. Bir ismi de «nân-ı aziz»... Yere düşse, öper başımıza koyarız.

Siz, gelin de ekmeğin ne olduğunu Romada görün: Onu, sünger gibi, avucumda on kere sıkıp bıraktıktan sonra hamur yapamadım.

İtalyada yediğimiz ekmeği Türkiyede bulsak, kendi ekmeğimize katık yaparız!

Tıpkı verem, sıtma, trahom mücadelesi gibi, midelerimizi kurtaracak yeni bir sağlık mücadelesi açmalıyız. Ana gıdası hâlâ «nan-ı aziz» olan vatandaşı has ve halis ekmeğe kavuşturmak!

— En ucuz gıda maddeleri burada satılıyor...
— Hayırrrr... İstanbul radyosunda satılıyor!..

ÜÇ:

Romada, üç gün, cadde cadde, sokak sokak, kaldırım kaldırım bir şey aradım ve bulamadım: Tükrük!

İtalyan milleti yere tükürmüyor.

İstanbula döner dönmez, kendi evimin yolunda, Vali konağı caddesinde, kırk adımda saydığım tükrük, otuzu geçti.

Öfkeyle eve koştum ve ay[...]nada, haksız bile olsa kend[...] suratıma tükürdüm!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Olaylar Alaylar Kalaylar

EŞEK DÂVASI

Büyük dâvalarımız arasında, gazetelerde havadisler içine sıkışan küçücük bir eşek dâvası, yazarlarımızın dikkatini çekmedi. Karagümrük'te Mustafa Şenkaya adında, bir zavallı -zavallı diyorum, çünkü o da bizden - borcunu ödeyemeyince, memurlar evine hacze gelmişler. Aramışlar, taramışlar, zavallı Mustafa'nın evinde, haczedilecek bir şey bulamamışlar.

O sırada, gözlerine bir kancık eşek ilişmiş.

— Bu kimin?

— Benim!

Haciz memurları eşeği haczedip, borçlunun karısına «yed-i emin» diye teslim etmişler. Eşek sıpalamış Aradan zaman geçmiş. Mustafa Şenkaya, borcunu ödemediği için, haciz memurları eşeği satmağa gelmişler. Ortada eşek yok... yed-i emine sormuşlar:

— Öldü!..

demiş.

Alacaklı:

— Hayır, sattılar! demiş.

Yed-i emin:

— Sattık ama, sıpasını!..

demiş.

Ortaya, bu kadar dâvalar arasında, bir de eşek dâvası çıkmış. Eşek öldü mü, satıldı mı? Daima eşeklerin insanlardan mühim olduğunu isbat eden yeni bir vak'adır bu... Haciz memurları yanlış hareket Eşeği insana değil, insanı eşeğe emanet edeceklerdi. Ne diye alışılmış usulü bozarlar?

AH GENÇLİK

Delikanlı o gün nişanlısını çaya davet etmişti. İki saattir salonda oturuyordular. Fakat delikanlının babası da onlarla beraber oturduğu için ikisi de sessiz, durgun ve düşünceli görünüyordu. Nihayet genç kız nezaketle veda edip gitmek mecburiyetinde kalınca delikanlı babasına âdeta çıkıştı:

— Baba, sen gençliğin ne demek olduğunu hiç hatırlamıyor musun?...

— Bilâkis evlâdım o kadar iyi hatırlıyorum ki seni nişanlınla yalnız bırakmağa gönlüm bir türlü razı olmadı.

Adanalı bir pamuk kralı 105 bin liraya kullanılmış bir Kadillak otomobil aldı... (Gazeteler)

MİLLÎ SERVET!..

Güreş Antrenörü

YAKINDA yapılacak Dünya Greko-Romen güreş şampiyonası için, Güreş Federasyonu, güreşçilerimizi çalıştıracak bir antrenör bulamıyordu. Nuri Hoca'nın dediğine bakılırsa, başka memleketler kendisine aylık beş bin lira ile antrenörlük teklif ederlerken, bizim federasyon onu çağırmıyordu bile. Federasyon Başkanı Vehbi Emre'yi dinlerseniz, Nuri Boytorun, güreşçilerimizin mâneviyatını bozmuş, hem de yüksek para lâfı ediyormuş. Yaşar Doğu, serbestçi... Celâl Atik desen, beyaz perdeye döndü. İranlı güreşçileri, dünyanın sayılı pehlivanları hâline getiren Saim Arıkan'dan hiç bahseden yok... Yâni, bütün dünya bizden güreş antrenörü davet ederken, biz, kendimize antrenör bulamıyoruz.

Nihayet, geçenlerde, güreşçilerimizi dünya şampiyonasına hazırlayacak bir antrenörün bulunabildiğini memnuniyetle haber aldık. Yeni antrenör hem kuvvetli, hem de tekniği itibariyle ideal bir antrenördür. Yirmi senedenberi, sabah akşam Topkapı - Bahçekapı tramvaylarında yolculuk yapan yeni antrenör, acı kuvveti sâyesinde, tramvaya girebilmekte ve, üstün tekniği ile de, ne kadar dolu olursa olsun, tramvayda oturacak bir yer bulabilmektedir.

Yeni antrenörümüze başarılar dileriz.

ÜÇ MEMUR ALINACAK

1 — 450 lira maaşla, umumî bilgisi olan tecrübeli, genç bir daktilo,

2 — 500 lira maaşla, 20-25 yaş arasında bayan sekreter,

3 — 120 lira maaşla, yüksek okul mezunu, askerliğini yapmış, referans ve kefâlet verebilecek, en az iki yabancı dil bilen bir erkek memur alınacaktır. Müracaat: Bize.

SUYA ZAM

Suya yapılan yüzde kırk zammı göze görünmez hâle getirmek isteyen sayın valimiz, Şehir Meclisinde şöyle buyurmuşlar.

«— Suya zam yapıldığı kanaatinde değilim. Ehl-i insafa ilân etmek isteriz ki, tenekesi 20 para olan su, otuz paraya çıkarılmıştır.»

Hadi biz kendimizi ehl- insaf yerine koyup hesaplayalım. Tenekesi yirmi para, yarım tenekesi 10 para, maşrapası iki para... Hayır ne kadar ehl-i insaf olsak vâlimiz kadar olamayız. Lûtfen bunu sayın Gökay hesaplasınlar, kabı küçülte küçülte, ne zaman bedavaya geliyor?

Daily Journal isimli bir Amerikan gazetesinde, turist olarak İstanbul'a gelen bir yazar, yana yakıla İstanbul'da yediği kazıkları anlatmış, İstanbul şoförleri 3,5 saatlik tur için 55 lira alıyorlar, diye yazmış. İnsan vâlimiz gibi hesap bilmezse böyle yanılır işte... 3,5 saati 55 lira demek, saniyesi on paradan ucuza geliyor, demektir. Tevekkeli, turistler, vapurlarından inmeden, bir saniye «ceee!..» diye bakıp kaçmıyorlar.

ÖLÜM

Temizlik İşleri Müdürlüğü Evrak kalemi Mevrûde kısım şef muavini Hamza Civan'ın arkadaşı, İstanbul Belediyesi Mezarlıklar Müdürlüğü, cenaze törenleri şubesinde daktilo Semahat Can'ın nişanlısı, askerî bando muzika davulcusu emekli astsubay muhterem Celil Yürekli'nin komşusu, her sabah Karaköy börekçisinden peynirli kurupoğaça yiyen, Bayezitte Küllük kahvesi müdavimlerinden, memleketimizin sayılı prafacılarından, Şişli - Beyazıt tramvaylarının daimî yolcularından, amatör dördüncü küme futbol şampiyonu «Horhor» takımı idarecilerinden, meraklı güreş seyircilerimizden, sâlehatı nisvandan Âtıfet Bolveren'le, sülehâyı ümmetten eski Cavitağa mahallesi muhtarlarından Hacı Nakkaş Bolveren'in oğulları, amcamız, babamız, eniştemiz, oğlumuz, dayımız, kardeşimiz, komşumuz, meslektaşımız, müşterimiz.

VİLDAN BOLVEREN

Hakkın rahmetine kavuşmuştur. Bu ilânı, okuyacak kederli okuyuculara Allahdan sabırlar dileriz.

Babası, anası, danası, oğlu, kızı, kısrağı, eniştesi, baldızı, bacanağı, dayısı, amcası, yiğeni, vesairesi vesairesi.

SÜTUNLAR ARASINDA...

(Metin Gökçe)

TAM ZAMANI

Akşamın geç saatinde, Taksim gezisindeki tenhalıktan faydalanarak bir banka oturmuşlar, kumrular gibi sevişiyorlardı. Olmaz ya, öyle farzediverin. Tam o sırada ikisinin de tanıdığı Bey oğlu Evlenme memuru . öksürerek önlerinden geçmez mi? Delikanlı hiç bozmadı:

— Ama ne tesadüf, dedi. Biz de tam sizden bahsediyorduk...

BARUT MESELESİ

Milyonluk suiistimalden sanıktı. Avukat Ekrem Onur, müdafaasını alacaktı. Ekrem Onur, mevkufu tevkifevinde ziyaret etti. Başbaşa kaldıkları zaman sordu:

— Şimdi yalnızız. Sizi daha iyi müdafaa edebilmem için bana hakikati söyleyin. Zimmetinize geçirdiğiniz para hangi bankada?

Sanık hemen yemini bastı:

— Ciddî söylüyorum, zimmetime para filân geçirmiş değilim...

Ekrem de hemen kalktı:

— O halde Allahaısmarladık azizim. Sizi müdafaa edemem. Vekâlet ücretini kim verecek sonra?

Dedim

Ben, kadın hayatın aslıdır, dedim,
Önüne çıkana asıl mı dedim?
Aşk, bu kitabın ilk faslıdır, dedim,
Uygunsuz bir evde basıl mı dedim?

Elinde bir kırık sazın var, diye,
Muharrir ol dedim, yazın var, diye.
Kim uzatsa hıyar, tuzun var, diye,
Mal bulmuşsun gibi, atıl mı, dedim?

Adam edemedim seni emekle,
Adam, adam olmaz, adam demekle.
Adam, ol, dedimse, topal eşekle,
İtler kervanına katıl mı dedim?

Bazı indirince süslü peçeni,
Hırlarsın, üstüme atıp pençeni.
Hesabını tut, dedim, düzelt bütçeni,
Git bir nâmerde satıl mı, dedim?

Lâyık sandım seni bu alâkama,
Gel asıl demedim, yırtık yakama.
Çık otur, dedimse, yüksek makama,
Beton kazık gibi, çakıl mı dedim?

Parmağını yalar, tutan bal, dedim,
Bak, tarihimizden ibret al, dedim.
Tutunalım sana ol bir dal, dedim,
Sen de akıntıya kapıl mı, dedim?

Yeter Falan-Filân, çıkacak kokun,
Hasmının bağrına saplandı okun.
Ben sana dedimse, hafiften dokun,
Kabak çiçeği gibi açıl mı dedim?

FALAN - FİLÂN

KAFA TUTMAK

Nono, barda, başkasının kolları arasındaydı. Sevgilisi gelip de onu o halde görünce kükredi:

— Ne rezalet bu! Yerim seni şimdi...

Nono istifini bozmadı:

— Kısa kes be! dedi. Hem randevuna geç gelirsin, hem de utanmadan kafa tutarsın...

KURTULDU ZAVALLI

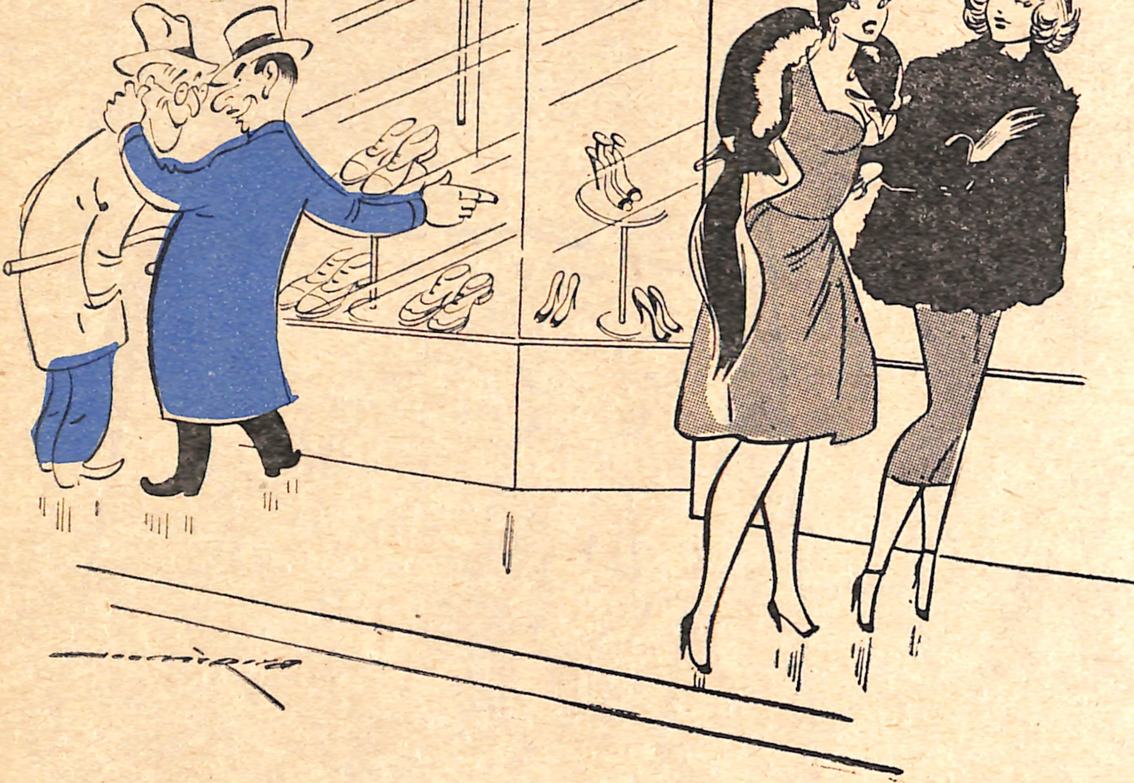
İki yaşlı adam sokakta karşılaşmıştılar. Ooooo... Vay efendım... Maşallah... Bu ne güzel tesadüf... gibi malûm tekerlemelerden sonra yanyana yürümeğe başladılar. Daima olduğu gibi mevzu dönüp dolaşıp eski arkadaşlara geldi. Şu söyleydi, bu böyleydi, beriki hâlâ çalışıyordu, öteki hastaydı... Ya Necmi?... Şu zavallı Necmi ne yapıyordu?...

— Necmi mi?... Kurtuldu... artık ıztırap çekmiyor...

— Deme Allahaşkına... O da mı öldü?... Allah rahmet eylesin..

— Ne ölmesi yahu?... Piyangodan büyük ikramiye çıktı.

KUNDURALARIN YÜZDE SEKSENİ ÇÜRÜKMÜŞ!..

— Vazgeç... Bunlar da sağlam ayakkabıya benzemiyor!..

Yedi soru, yedi cevap

— İnsanların en budalası kimdir?

— *Kendinden başkası.*

— Bal vermeyen arının cinsi nedir ?

— *E§§§§-şek arısı.*

— Keçi kuluçka olsa, altına kurbağa yumurtası konsa, çıkan civcivler ördek mi olur, yoksa tavuk mu?

— *Kaz olur.*

— Âyarlama neye derler?

— *Halk dilindeki zammın devletçeye tercümesi âyarla-ma'dır.*

Harp zengininin gerdanlığı

Binbir dalâvere çevirerek zengin olmuşlardı... Debdebe, caka, kurum, hepsi yerinde!

Fakat bir türlü kibar olamadılar. Kibar olmak istedikçe de gülünç oluyorlardı.

Geçen gün salonlarında bir çok misafir vardı. Bayan elmaslar, inciler içinde idi. Bir aralık hava serinler gibi oldu. Bayan çok dekolte bir tuvalet giymişti. Bir aralık hizmetçisini çağırdı, herkese işittirecek bir şekilde seslendi:

— Kız, göğsüm üşüdü... Git bana Kral Faruğun mezadından aldığımız gerdanlığı getir!.

KEZBAN kadının kızı Güllü, güzeldi, elinden her iş gelirdi. Hem evde, hem tarlada çalışırdı. Cide'nin bu şirin köyünde ondan güzel, ondan hamarat bir kız daha yoktu. Yalnız bir kusuru vardı, soğuktu. Öbür kızlar gibi cilve yapmasını, kırıtmasını bilmiyordu. Bu yüzden onun yaşıtı kızlar hep kocaya varmışlar. Güllü on yedisine geldiği halde (!) evde kalmıştı. Kezban kadın kaç kere:

— Gız, acıh cilvelen, nazlan!.. Bi irkek görünce gıvrılı gıvrılı vi... iki çit ilâf it!...

Diye nasihat etmişti. Ama zavallı Güllü, bir türlü cilve yapmasını beceremiyordu. Günün birinde Güllü'nün kısmeti çıktı. Satılmış'la evlendiler. Gerdek gecesi, Kezban kadın merak içinde idi. Acaba kızı, Satılmış'a bir iki cilve yapacak mı ,yoksa somurtup duracak mı? Davetliler çekilip gidince, Güllü ile Satılmış ta yatak odalarına girdiler. Kezban kadın, merak içinde kulağını oda kapısına verdi, gözünü deliğe uydurdu. Satılmış Güllü'ye sokuldu:

— Gız, ne gozelsin!...

Dedi.

Güllü hiç oralı değildi. Zavallı Kezban kadın:

— Ah, bu gız da hiç cilve bilmez ki!...

Diye dövünmeğe başladı. Satılmış:

— Gız, dedi, gafanı bu yana dönder, acıh gul be!...

Güllü hâlâ somurtuyordu. Kezban kadın:

— Heç te cilve bilmiyo ki...

Diye saçlarını yolmağa başladı.

Satılmış:

— Gız, dedi, öyle iğdiş okûz gibi ni duruyon?...

Güllü:

— Get be!...

Diye Satılmış'ı tersleyince, Kezban kadın biraz memnun oldu.

Satılmış, Güllü'ye sokuldu, gıdıklamağa başladı:

— Gız, dedi, vallaha seni ısırırım!...

Güllü bağırdı:

— Nah!... Sen babucumu ısırrın!...

Kezban kadın artık dayanamadı, sevincinden bağırdı:

— Amanın, cilveye bah bi yol cilveye!...

Göz doktoruna git!

Günah çıkarma odasına giren kadın:

— Ah papas efendi, dedi, çok büyük bir günahım var!..

Papas kadına dikkatle baktı. O kadar çirkin biçimsiz bir kadındı ki, büyük bir günah işlemesine imkân yoktu.

— Nedir?

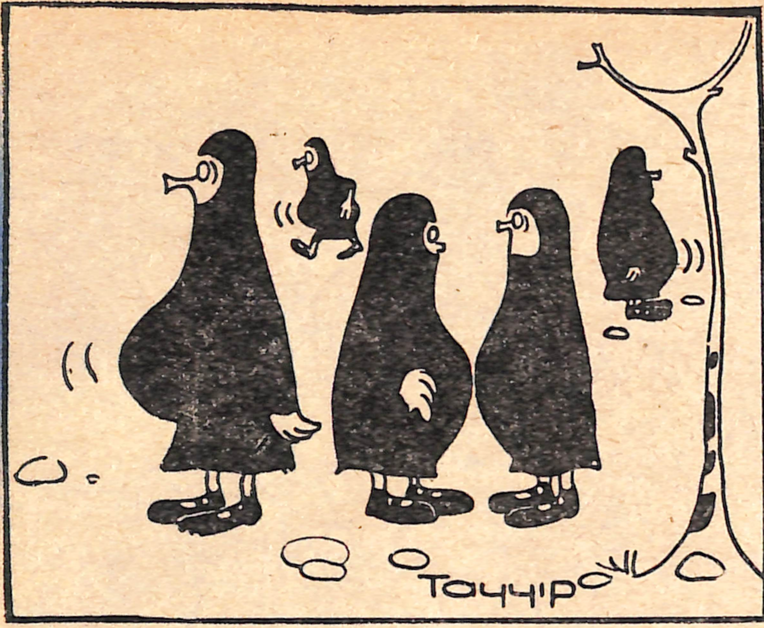
diye sordu.

Kadın anlattı:

— Dün sabah, boy aynasında çıplak vücudumu seyrettim. Vücudumu, erkeklerin arzularını çekecek bir cazibede gördüm.

Papas, çirkin kadına acıyarak baktı.

— Yanlış gelmişsin, dedi, sen hemen bir göz doktoruna gitmelisin!..

YERLİ MALLARIMIZ!

— Kız sen de mi gebesin?..

— Naapıyim kardeş, biraz patiska alacağım!..

(Tayyıp)

— Odunumuz yok diye ne üzülüyorsun güzelim..

— Hiç odunumuz kalmadı...

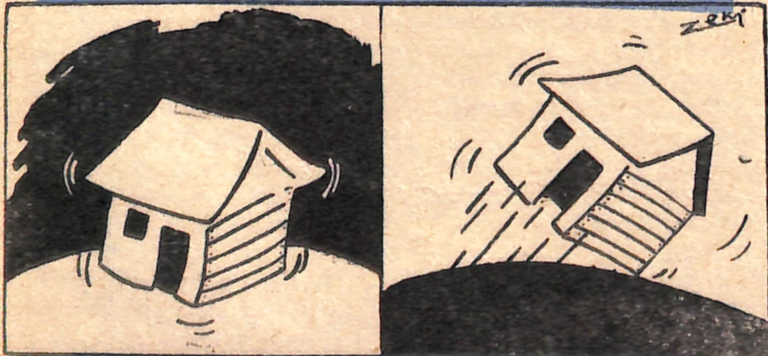
— Üzülme güzelim, ben varım ya, seni ısıtırım!..

(İrfan Ulaş)

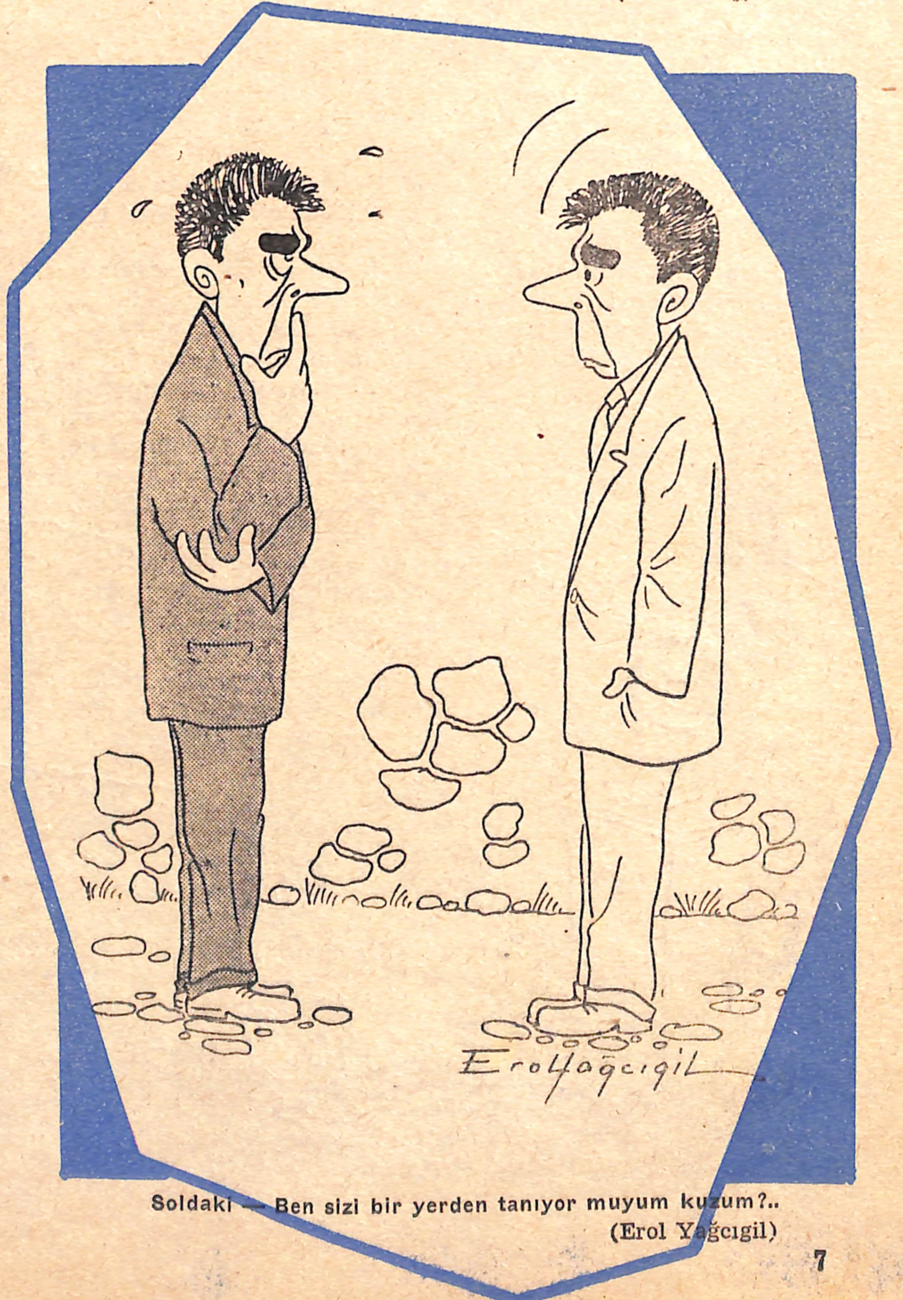
— Ne?.. Bu çürük dalda ha! Canına kasdin mi var senin? Vallâhi düşer bir yerini kırarsın!..

(Yolal İkiz)

Gece kondu...... Gündüz uçtu!..

(Zeki)

Soldaki — Ben sizi bir yerden tanıyor muyum kuzum?..

(Erol Yağcıgil)

BİR MEKTEP hatırası

★ *Hatırlayan:* *Baba MUZAFFER* ★

ŞİMDİ asık suratlı, ciddî, ekşi bir adam oldum. Gençliğimde, şakacı, etrafımı kahkahadan kırıp geçirdiğimi söyleyince, çocuklar benimle alay ediyorlar.

Türkçeyi çeşitli, taklitli ağızla konuşan «meddah» lar bugün de olsaydı, ben mutlaka çok tanınmış bir meddah olurdum.

Yirmi yaşlarında kadardım. Adı lâzım değil, çok ciddî, disiplinli, sıkı, böyle de olması lâzım gelen bir mektepliydim. Ama benim gözüm, ipe sapa gelmez şeylerde... İlle de ressam olacağım, diye tutturmuşum. Sonunda, ne o mektebin adam ettiklerinden, ne de kendi istediğimi olabildim.

Bir kolayını buldum. Güzel San'atlar Akademisine yazıldım. Her gün, bizim yatılı mektepten kaçıyorum, Akademiye gidiyorum. Mektebin bir de üniforması olduğu için, sivil elbise ile mektepten kaçıyorum.

Bizim sınıfa bakan bir Mehmet Bey var, zehir mi zehir... Suratını gördün mü, bir sene işin rastgitmez. O adamı gördükçe, hep o zavallı, tanımadığım karısı na acırdım.

Bir sabah yine Akademiye giderken, tam bizim mektebin kapısında, Mehmet Beyle karşılaşmıyayım mı? Dönsen dönülmez, kaçsan kaçılmaz. Hiç istifimi bozmadım. Karşı karşıya gelince Mehmet Bey:

— Nereye?

Diye gürledi. Hemen Acem taklidiyle:

— Özüme mi sorirsen? dedim.

O suratı asık, kaşları çatık adam birden şaşırdı. Sesini bir perde aşağı indirdi:

— Tabiî sana soruyorum...

— Çemmeraltına, gayfeye cidirem. Neye sorupsen?...

— Adın Muzaffer değil mi?

— Yoh... Menim adım Gaffar...

Tehlikeyi atlatmıştım. Ama, bu tehlike benim için her zaman vardı. Yine bir gün sokakta hap be hap karşılaştık. Bu sefer elimden yakaladı. Kurtuluş yoktu. Ben de onun elini sıkar gibi tuttum. Bu lâubâli hareketime şaştı.

— Neye derse girmedin? dedi.

Ermeni ağzile:

— Ne dersi soroorsun? dedim.

Mehmet Beyin gözleri büyüdü:

— Sen Muzaffer değil misin?

— Bir yağnışınız olacak!...

— Ay, sen Gaffar da mı değilsin?...

— Galiba birine benzetoorsunuz Malûmaliniz, insanlar çiftir.

— İnsanlar çift yaratılmış derler ama, şaşılacak şey, üç kişinin bu kadar birbirine benzediğini ne duydum, ne gördüm...

Bu vartayı da atlatmıştım. Mehmet Beyin mektebe gidince, beni aratacağını bildiğim için, ondan evvel bir araba ile mektebe gittim. Az sonra da, bir bahane ile beni çağırttı. Hem konuşuyor, hem dikkatle yüzüme, gözlerime bakıyordu. Bir ara:

— Sen nerelisin?

Dedi.

— İstanbulluyum, dedim.

Sesini çıkarmadı. Ama o günden sonra, beni gözünden ayırmıyor, vakitli vakitsiz çağırıyordu.

Nasıl olsa bir gün foyamın meydana çıkacağını biliyordum. Ama bunu ne kadar uzatırsam, o kadar kârdı. Üçüncü karşılaşmamız, mektebin koridorunda oldu. Mehmet Bey, beni sivil elbiseyle görünce, artık tongaya basmıyacağına emin:

— Eee... Gaffar mısın, Kirkor musun, Muzaffer misin? Söyle bakalım! dedi.

Bir an, başımı önüme indirip:

— Affedersiniz!...

Demeği düşündüm. Ama o zaman Akademiye vedâ etmek lâzımdı. Ne olursa olsun, komediye devam edecektim. Tam bir Yahudi ağzıyla:

— Agnamadiiim!... Benim adı Mrodahay...

Ellerini kalçasına vurdu:

— Ulan! diye bağırdı, burda yahudinin işi ne?

Biz mağazalardan taksitle mal alırdık. Taksit toplamağa gelenlerin çoğu yahudi idi.

— Eee ne yaparsin?... Bezin magazadan mal almişlar, taksitlari almaya yeldim...

— Defol!...

Diye bağırdı.

— Allâ omurlar versin!...

Dedim, çıktım, arka kapıdan tekrar girdim.

O günden sonra Mehmet Bey, adım adım beni kolladı. Ben de bir zaman Akademiye gitmedim.

Bir gece dershanede müzakerede idik. Kulakları çınlasın Şinâsi, soyundu, yatak çarşaflarına sarıldı. Romeo ile Jülyet'i oynuyoruz. Ama opera gibi... Şinâsi kürsünün üstüne çıktı, elinde tavan süpürgesi. Ben de gûya bir çiçek buketi gibi, kâğıt sepetini almışım. Sözüm ona, operamsı, ama Türkçe ilân-ı aşk ediyoruz. Şinâsi ince kadın sesiyle, ben de bas bariton...

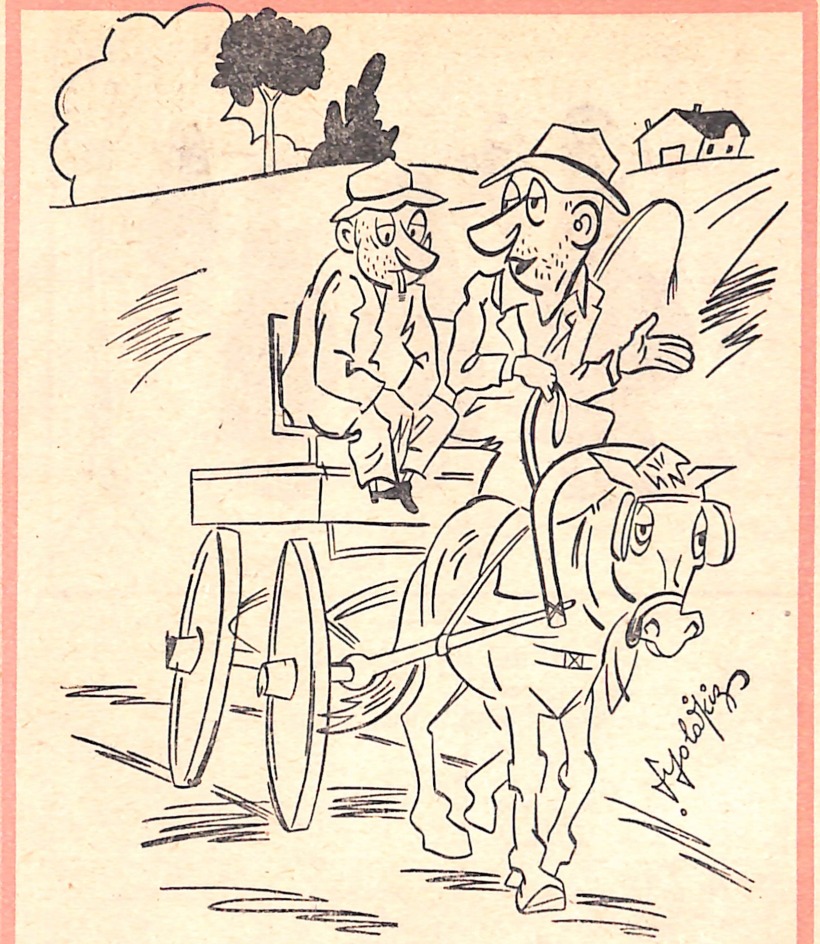
— Ha-ha haha hââââââ!...

— Hihi... hiiii ...hââââââ...

Çocuklar gülmeden kırılıyor, yerlere yatıyorlar. Bir ara kahkahalar, gülüşmeler öyle bir hâle geldi ki, bir acaiplik olduğunu anladım. Çocuklara şöyle baktım, gülmekten gözlerinden yaş geliyor. Necdet'e baktım, hem gülüyor, hem de kapıyı işaret ediyor. Bir de şööööyle, başımı kapıya çevireyim ki, ne göreyim, Müdür, müdür muavini, Mehmet Bey... Şinâsi'nin bir şeyden haberi yok. O çocuklar bize gülüyorlar diye coşmuş, incecik sesiyle hâlâ Jülyet rolünde·

— Hiii... hihi hiiiiii!...

Kâğıt sepetini elimden bırakamıyorum. Şinâsiye haber veremiyorum. Ayağa kalkamıyorum. Ne yapacağımı şaşırdım. Şinnâsi'ye durumu bildireyim di-

— Dün bizim oğlanla biraz cinsiyet meselelerini konuştum. Malûm ya, on dördüne bastı...

— Eeee... neler öğrendin bakalım?..

(Yolal İkiz)

Sosyeteden fısıltılar

Altıncı Kat!

HADİ gelin Şehir Tiyatrosuna gidelim. «Latıncı kat» ı, daha doğrusu «Altıncı Kat» a kimlerin geldiğini görelim. Tenkitçi takımı ön sıraları tutmuşlar. Bahse değmez. Yalnız içlerinde iki kişi var: biri, yanlışlıkla moda defilesine geldiğini zannetmiş olacak, bayan Hâdiye Güntekin... Aman Allah, o ne ermin kürkler, o ne tüylü şapkalar... Öbürü, yanakları besbelli sıcaktan-dalga dalga kızarmış, sevimli Asûde Zeybekoğlu. Pek dalgın, çünkü akşama sabaha Eminönünde bir tercümesi sahneye konuyor.

«Altıncı Kat» ı bize maleden Halit Fahriciğim heyecandan bakar kör olmuş. Gür kaşlarının altından gözleri ufuklara dikili, burnunun ucunu görmüyor. Güzel gözlü ressamlarımızdan şükür epeyce var bir hanımefendi de bu akşam, çekildiği inzivadan çıkmış. Yeşil üzerine asorti birşeyler giymiş. Kadıköylü Gisella, kır saç size ne de yakışmış ya. Kocanıza biraz yüksek topuklu ayakkabı giydirseniz de hizaya gelse çok iyi olacak. Ha, biz piyesi seyredecektik sahi. Vaka Paris'te (!) bir apartımanın altıncı katında geçer. Oda oda kiraya verilen bir yerdir burası. Bizim Parisliler Necmi Oy meselâ: ressam! Süavi Tedü: ebedi talebe... Gülistan Güzey, siyahlı kadın. Bak ona diyecek yok: tatlı sesiyle, esrarlı tombulluğiyle rolüne pek gitmiş. Nezihe Becerikliciğimin dedikodu düşkünlüğü ömürdü sahnede. Tanıyamadık âdeta.

Bir aralık, Mahmut Moralı, misafiri Süavi'ye:

— Bir bardak şarabımı reddetmezsiniz elbet! deyince, 21 numaralı locadan meşhur Avukat Muvaffak Benderli'nin sesi yükseldi:

— Bana da...

Piyes öyle ömürdü ki... Meselâ amele: «Henüz onu görmediğim için birşey söyliyemiyeceğim» gibi amele ağzına pek uygun cümlelerle konuşuyor; talebe: «Ha, fakat, bununla beraber» diye söze başlıyor; sevimli Jeyancığım: «Bana yirmi yaş isimli bir şarkı satın alıver, ama yalnız şarkıyı değil, notasını da...» diye tasrih ediyordu. Doğrusu pek güldük, uyuyanların haline bakıp epey de eğlendik.

— Arka iskemledeki adam —

— Seni sahiden sevdiğini nereden anladın?..
— Baksana, bir türlü benimle evlenmek istemiyor!..

(Yolal İkiz)

ye, gözümü kapıya çevirdim. Yine o bizim opera âhengiyle:

— hââ... kapuyââââ... bââk... haha haha hhh!...

Diye bağırdım.

Mehmet Beyin sesi cevap verdi:

— Oha! Oha! Ohaaaa!...

İkimiz de heykel gibi kala kaldık. Müdür, Şinâsi'ye:

— Ne yapıyorsun?

Diye sordu.

Şinâsi, elinde sırık süpürgesi:

— Tavandaki örümcekleri alıyorum, dedi.

— Üstündeki çarşaflar ne?

— Toz gelmesin diye...

Bana döndü:

— Sen ne yapıyorsun?

— Yerden kâğıtları topluyorum.

Bir şey söylemeden gittiler. Çocuklar gülüyor. Şinasiyi bilmem ama, ben bütün gece uyuyamadım. Sabahleyin beni çağırdılar. Öğretmenler odasına müdür, muavin, Mehmet Bey, bütün öğretmenler -ki hepsi de profesördü- toplanmışlar.

Müdür:

— Adın ne?

Diye sordu.

Halbuki, kendisine yağlı boya bir tablo yaptığım için, beni gayet iyi tanırdı.

— Muzaffer, dedim.

Mehmet Bey atıldı:

— Hayır, senin adın Gaffar! dedi.

Müdür:

— Bak adın Gaffarmış. Gaffar gibi konuş, dedi.

Suratlar kilise duvarı gibi asıktı. Ben acem ağzıyla konuştum.

— Eyle, özüme Gaffar da diyerler, Mizeffer de diyerler...

Mehmet Bey:

— Ama sana Kirkor da diyorlar! Öyle konuş! Dedi.

Emir emir, işin şakaya gelir tarafı yok:

— He, dedim, bazı keret Kirkor deorlarsa, benimlen şaka edeoorlar... Yoksam ki bendeniz Muzafferim.

— Mordahay değil misin?...

Boynumu büktüm. Yüzlerde en küçük bir gülümseme işareti yoktu. Müdür:

— Çık!

Diye bağırdı.

Beni de Şinâsiyi de mekteptenten kovacaklardı. Bereket, şimdi Teknik Üniversitede jeoloji profesörü olan Mâlik Hoca ile, yine Teknik Üniversitede profesör Abdullah Bey araya girdiler, çalışkandır, falan fıstıktır, diye, bizi koğulmaktan kurtardılar... Kulakları çınlasın Şinâsi, Korede bacağını verdi gazi oldu. Ben de birisine kalbimi verdim, yarı şehit oldum.

Ya böyle çocuklar!... Şimdi siz babanızın asık suratına bakmayının... Vaktiyle o sizden mas karaydı...

Trencilik

Salon hayli kalabalıktı. Vakit de epey ilerlemişti. Servis vakti çoktan gelip geçtiği halde evsahibi hanımefendi ne sıcak bir şey ikram ediyordu ne de soğuk bir şey... Misafirlerin canı adamakıllı sıkılmağa başlamıştı. Fakat kalkıp gitmek de ayıp olacaktı. Boyuna sigara içmekten hepsinin dili damağı kurumuştu. Hazır bulunanların sıkılır gibi olduğunu gören evsahibi hanımefendi birdenbire ayağa kalkarak:

— Haydi bir sosyete oyunu oynayalım, dedi. - Meselâ trencilik...

Misafirlerden biri âdeta haykırdı:

— Çok güzel çok güzel... Böylece istasyonlardan birinde durup büfeye uğramak fırsatını da buluruz.

AL BAKALIM..

Yeşim, yavaş yavaş babasının çalıştığı odaya girdi.

— Baba, sana bir şey soracağım... dedi. Hangi besteciyi daha çok seversin? Chopen'i mi? Wagner'i mi? Beethoven'i mi?

— Hepsini...

— Ama en çok hangisini?

— Tabiî Beethoven'i...

— Çok memnun oldum babacığım...

— Ya... ama neden?

— Çünkü biraz önce Wagner'in büyük heykelini kırdım da...

GÜNÜN

UNUTKANLIK

Şu anda, yani bugünlerde, Eminönü Bölümünde bir tercüme piyesi oynanan sevimli mütercim Âsûde Zeybekoğlu, yüklendiği işlerden dolayı oldukça yorgun ve dalgın bir hale gelmiştir. Eser hazırlamak, Film dostları derneğiyle uğraşmak, Tiyatro derneğinin üyeliği, saat beş çay-

ları, kokteyller, falan f'lân... İyice dalgın ve unutkan oldu. Geçen akşam tam yatacağı sırada birdenbire aklına geldi: «Ben bir şey yapacaktım ama, neydi?» diye. Her işi gibi, bu da mühim olduğundan, zihnine takılan işi bulmadan gözlerine uyku girmedi. Tâ sabahlara kadar. Günün ilk ışıkları, nihayet, masa üzerindeki not defterini aydınlatınca, herşeyi ona kaydettiğini akıl ederek koştu, o günün tarihini açtı ve okudu: «Bu akşam erkenden uyumam lâzım!»

BAHŞİŞ

Şoföre gayet az bir bahşiş verince adam itiraz etti:

— Daha dün oğlunuzu getirdim, beş misli bahşiş verdi beyim... dedi. Milyoner güldü:

— O verir tabiî, dedi, benim gibi zengin bir babası var. Ama ben öyle değilim ki!...

TAVSİYE

O gecenin, hani o gece var ya? İşte o gecenin sabahı, karmakarışık yatakta, genç kadın bar bar bağırıyordu:

— Alçak herif, dün akşam bana evlenmek hakkında bir yığın tavsiyede bulunan sen değil miydin? Benimle, geceyi geçirdikten sonra mı evlenmekten vazgeçtin?

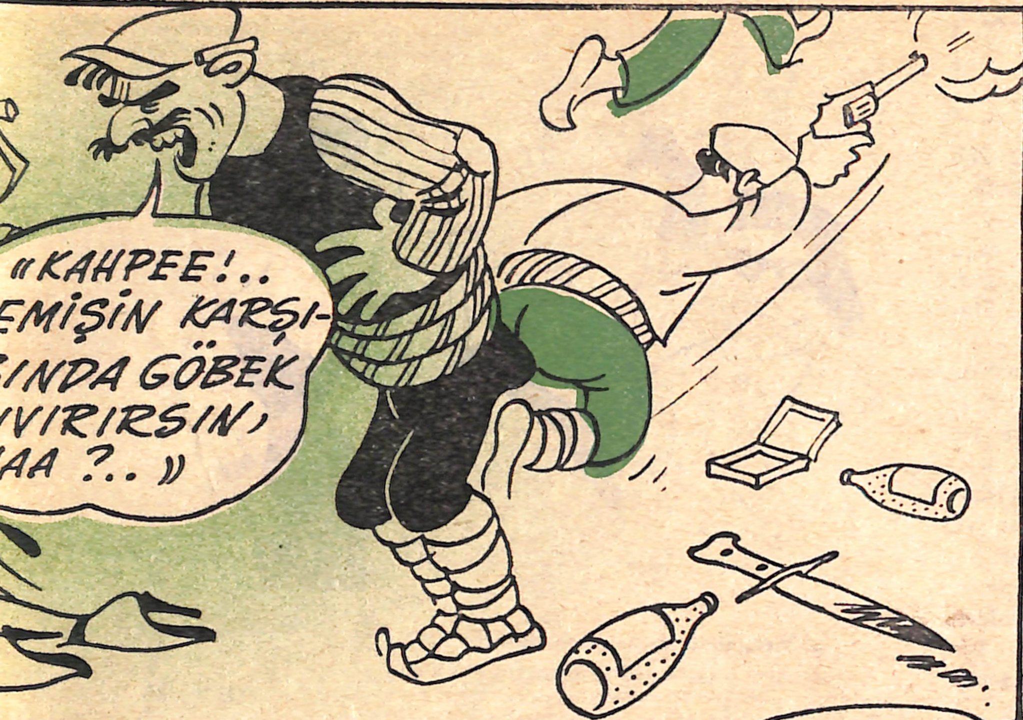

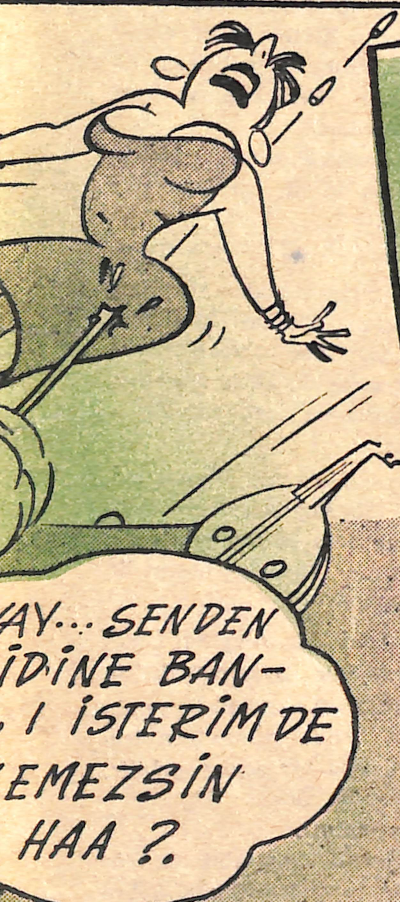
«Alçak herif», hiç sükûnunu bozmadı:

— İnkâr etmiyorum ki sana evlenmek için tavsiyelerde bulunduğumu... Ama o sözlerim sadece tavsiyeydi... Yoksa ben zaten evliyim...

Ucuz

yat!

ŞAKALARI

NE KADARLIK?

Otelde kalıyordu. Dehşetli tahta kurusu vardı. Odasına bakan garsonu eczahaneye gönderip tahta kurusu tozu aldırmak istedi. Garson yarım saat sonra eli boş geldi.

— Hani tahta kurusu tozu?

— Alamadım beyfendi. Eczacı ne kadarlık olsun diye soruyor...

Adam çileden çıktı:

— Ne kadarlık mı? İşim yok da tahta kurularını mı sayacağım?

CEVAP

Avukat Rasim Cenani, sekreteri çağırdı:

— Beni dün akşam bir münasebetsiz herif arıyacaktı da, Amerika'ya hareket etti diyecek'niz. Ne oldu, geldi mi o adam?

Sekreter şirin şirin güldü:

— Tabii geldi. Ben de öyle söyledim. Yalnız ne zaman geleceğinizi de muhakkak öğrenmek istedi...

— Ne dediniz?

— Bilmiyorum ama, belki öbür gün gelmiş olur, dedim!

ŞÜKÜR Kİ...

Gece yarısından sonra eve döndü. Fitil gibiydi. Karısı uyku arasında:

— Sen misin Cevdet? diye sorunca serteldi:

— Elbet benim. Çok şükür ki benim. Ben olmasaydım, muhakkak kaatil olurdum. Öyle ya, bu saatte yatak odana yabancı biri girse ne yaparım? Tabii hemen gırtlaklardım keratayı!

BAŞTAN ÇIKMAK...

Beyoğlu'nun iki meşhuru, isimleri lâzım değil, Yekta'da buluşmuşlardı.

— Ah Neclâcığım, dedi biri; işittim ki bir tehlike savuşturmuşsun...

— Sorma Süheylâ, dedi Neclâ; öyle güçleşti ki rahatlık, az

kalsın biriyle evleniyordum âşık olup... Şükür kumarda kaybetti de kurtuldum...

Şöhrete Giden Yol

Yazan : Adnan Tahir

BEN namuslu bir adamım... Namuslu olduğum için de size her şeyi açıkça anlatmam icab ediyor. Biliyorsunuz, memlekette beni tanımıyan yok. Çok kısa bir zamanda meşhur oldum. Bir tek roman yazdım. Adını «Mavi Geceler» koydum. Baskı rekorunu kırdı. Tasavvur edin. Yüz bin nüsha... Boru değil...

Lâkin bu iş nasıl oldu?. Onu anlatmak istiyordum size.

Ben şimdi meşhur bir romancıyım değil mi?. Halbuki düne kadar yazı yazmak, eser vermek aklıma bile gelmemişti. Yazı yazıp altına imza atmaktansa havadan para kazanıp çek imzalamak dururken sen kalk günlerce, aylarca kafa patlat, roman yaz... Pek akıl kârı değil doğrusu... Fakat aşk insanı nelere mecbur etmiyor ki?.

Âşık olunmıyacak gibi de değildi kâfir... Onu ilk defa otobüste görmüştüm. Önümde duruyordu... Ama çok, pek çok rica ederim sakın aklınıza bir şey gelmesin... Yemin ederim size... Kalabalığa rağmen terbiyemi muhafaza ettim. Arkası bana dönük olduğu halde yüzünün de saçları, omuzları, beli ve yusyuvarlak kalçaları kadar güzel olduğuna zerrece şüphem yoktu. Yanılmamışım. Daha sonra tanıştığımız vakit kendi kendime hak verdim.

Buna mukabil haftalarca uğraştığım halde, burnumu o harikulâde saçlarına gömüp koklamaktan ileri gidememiştim. Fazla samimiyete kat'iyen yanaşmıyordu.

— Peki ama niçin, niçin?.

— Olmaz, diyordu Nermin... Olmaz... Sonra mütemadiyen beni düşünmeğe başlar, işlerini ihmale kalkışırsın...

— Benim bütün arzum bu zaten...

— Gördün mü bak?. Halbuki benim bütün arzum senin birinci sınıf bir adam olman... İsterim ki bütün memleket senden bahsetsin...

— Bundan kolay ne var?. Sen emret ,bu gece en büyük bankalardan birini soyayım...

— Şakanın hiç de sırası değil şimdi... Senin istikbalinle oynamak istemiyorum canım... Anlasana beni... Sen meşhur bir adam olmalısın... Herkesin parmakla göstereceği kadar meşhur bir adam... Cemiyette mühim bir yerin olmalı... Herkes senden bahsetmeli... Yürümelisin... Hiç durmadan yürümelisin... Daima daha ileri... Daima daha yüksek...

— Şu halde ya futbolcu olmam lâzım, yahut da yerli film yıldızı.

— Hayır, yanlış anlama... Ben şöhret istiyorum... Meselâ Şopen. Aynştayn... Stokovski gibi...

— Aman yarabbi...

— Bak Hemingveye... Durup dinlenmeden ciltler dolusu kitap yazdı... Nobeli kazandı... Sen de niye onun gibi yapmıyorsun?. Kitap yazmaktan daha kolay ne var bu dünyada?. Meşhur ol... Hemen evlenelim...

Baktım ki çıkar yol yok... Bir hafta eve kapanıp »Mavi Geceler» i yazdım. Sevgilim, müsveddeleri okuduktan sonra:

— Harikulâde, diye bağırdı. Tebrik ederim seni!

— Öyle ise hemen evlenelim. Ben nikâh muamelesini yaptırmıştım zaten... Bir gün alalım, olsun bitsin...

— Kitap çıktıktan sonra evlenirsek çok daha iyi olur...

Başvurmadığım kütüphane, yalvarmadığım kitapçı kalmadı. Fakat herifçioğulları ne kitabıma baktılar, ne de yüzüme... Hattâ bir tanesine:

— Üste para da versem basmaz mısınız?. diye soracak kadar ileri gittim.

Küçük katil gözlerile suratıma baktı:

— Paran çoksa, dedi, bir kuvvet şurubu al da benzine kan gelsın, zibidi...

Ezile büzüle durumu Nermine anlattım. Bir an düşündükten sonra ellerini birbirine çarptı:

— Bu kitabı ne diye Devrim Kitabevine götürmüyorsun?

— Devrim Kitabevi mi?. Orası ancak en meşhur müelliflerin eserini basar... Beni kapıdan içeri bile sokmazlar...

— Sen versene şu müsveddeleri bana... Ben de bu işin çaresine bakarım...

★

Bir ay sonra çılgınlar gibi Nermine koştum. Elimde kitabımın bir nüshası vardı. Gazetelerde beni ve romanımı lânse eden kocaman kocaman resimli ilânlar çıkıyordu.

— Haydi Nermin... Derhal evlenelim... En büyük arzun buydu işte... Bak o da yerine geldi...

Üzgün bir ifadeyle başını iki tarafa salladı:

— İmkânı yok sevgilim... Senin istikbalinle oynamamak için kendi kendime söz vermiş, yemin etmiştim. Senin yükselmen için her şeyi, ama her şeyi yapabilirdim... Yaptım da...

— Ne yaptın?.

— Kitabını bastırabilmek için kitapçının bazı tekliflerini kabul etmek zorunda kaldım...

— Neymiş bu teklifler?.

— Basacağı beher bin kitap için benden... Ooof... Anla işte canım. Beher bin kitap için bir kere onun olmamı istiyordu...

— Benim kitabı kaç bin bastı bu vicdansız herif?.

— Yüz bin...

— Yüz bin mi?.

— Evet yüz bin... Görüyorsun ya?. Onunla evlenmekten başka çare yok artık!.

Gözlerim yaşarmıştı. Önüme bakarak tasavvur edemiyeceğiniz kadar hazin bir sesle mırıldandım:

— Söyle o hergeleye Nermin... Hiç olmazsa kitabımın ikinci baskısını yapmağa kalkışmasın... Olur mu?..

Adnan TAHİR

— Arkandaki tabloyu gördün mü?..
— Ayol o tablo değil, ressamın kendisi!..
(Güvemli)

— Paramı Verbank'tan çekip Albank'a yatıracağım, orada daha güzel bayanlar var!.. (Orhan Enez)

— Çocukların nasıl?

— Büyüğü sporcu oldu, küçüğü hamdolsun iyidir!..

TAVSİYE

— Seviyor musun?

— Çok!

— O da seni seviyor mu?

— Evet!

— Şu halde sevişiyorsunuz!

— Öyle sevişiyoruz, öyle sevişiyoruz ki, hissimizin çoşgunluğundan bir çok delilikler yapmak istiyoruz.

— Meselâ?

— Meselâ, evlenmek bile istiyoruz!

Otuz Yıl Sonra

[Ercüment Ekrem, bu güzel şi'ri, yazı hayatının otuzuncu yılı için yazmıştı.]

Dünya hevesinden çektim elimi,
Yan gelip köşemde safama baktım.
Başımı dertlere salan dilimi,
Derledim, topladım, çengele takdım.
Artık çekinmesin, ne dost ne düşman,
Ne sıska kocunsun benden, ne şişman,
Hep silâhlarımı ateşe yaktım.
Eskiden içmezdim rasgele meyi,
Arayıp seçerdim en güzel şeyi,
Sundular zehirle dolu kâseyi,
İtiraz etmeden, aldım da çaktım.
Bir zaman nehirler gibi çoşardım,
Kabıma sığmayıp sık sık taşardım,
Feleğin sillesi edince yardım,
Çoşkunluğum geçti, su gibi aktım.
Her şeyden vazgeçip uslandı gönül,
Murada ermeden paslandı gönül,
Rahat döşeğine yaslandı gönül,
Tamam oldu zannım, benim de vaktım.

Ercüment Ekrem TALU

Kiraz

Soğuk bir şubat günü. Kar, lâpa lâpa yağıyor. Neyzen Tevfik, pansiyon oturduğu Madam Agavninin evinde sabahtanberi demleniyordu. Nihayet, rakının verdiği ateşle, kalktı, dostu Avni beyin evine gitmek için hazırlandı ve kapıdan çıkarken de port man toda gözüne ilişen şapkayı alıp başına geçirdi.

Yolda, gelip gidenler, Tevfikin yüzüne bakıp gülüyorlardı.

Biraz sonra Avni beyin evine gelen Tevfiki, dostu da ayni kahkaha ile karşılayınca sordu:

— Yahu, ne gülüyorsun be?.

Avni bey boynunu büküp cevap verdi:

— Vakitsiz meyva vermişsin de Tevfikciğim!..

Neyzenin başında, ev sahibi madamın kenarında iki kiraz sallanan şapkası duruyordu!

Erkek — Kuraklık tehlikesi baş gösterdi...

Kadın — Aman deme... Paralar suyunu mu çekiyor!..

NEZAKET

Kayın peder — Evlâdım, Adaya bize misafir gelsenize, bir iki hafta tebdili hava edersiniz.

Damat — İnşallah efendim!

Kayın peder — İnşallah değil, mutlaka gel, ev yokuşta diye çekiniyorsan kolayı var. Bir eşeğe binersin!

Damat — Size yük olmaktan korkuyorum efendim!

FAYDASI!

— Evlenmenin hiç bir faydasını gördün mü?

— Bir tek faydasını gördüm!

— Nedir?

— Artık vapuru kaçırmıyorum!

— Ya?. Demek ki sizi vaktinde kaldırıp vapura yetiştiriyor!

— Hayır, sabah olur olmaz ken dimi sokağa dar atıyorum da ondan!

FRANSIZ MİZAHINDAN :

Oyun Arkadaşı

HER sene olduğu gibi, bu defa da yavrucuğumu sirke götürdüm, tabiî Medrano sirkine. Hep öyle yaparız. İyi bir akşam yemeği yer, sonra sirke yollanırız. Daha sonra da şehvet zevkiyle bir gece...

Yok, kızılbaş sanmayın bizi. Oidipus kompleksini de ciddî yazı yazanlara bırakıyorum. Yavrucuğum dediğim, metresimdir. O nefis esmer gözlerine, yaş farkından dolayı böyle diyorum. Yvonne pekâlâ kızım olabilirdi, ama değil.

— Bâri sirkte iyi numaralar var mı? diye sordu bana.

— Her zaman vardır.

— Canbazları biliyor musun?

— Elbette. Ötekilerden başka, eşsiz bir numara daha var. Jerry ve Eşi, oyun arkadaşı, dayak yiyen adam numarası yapıyorlar.

— Dayak yiyen adam numarası mı?

— Evet. Jerry bir dalıyor ki herife, sorma. Jerry dostumdur benim. Oyun arkadaşını sille tokat yere seriyor, yağmur gibi yumruk yağdırıyor. Çocukları görsen, zavallı oyun arkadaşı her yumruk yedikçe nasıl dövünüyorlar...

Sirk tıklım tıklımdı. Sevgilim — Doğrusu erkek milletinin dayak yiyişini görmek pek hoşuma gider. Yürü karnımızı doyuralım önce... demişti.

Ne karıdır haniya.

Güzelce karnımızı doyurduktan sonra neler yemedik neler. Medrano'ya koştuk. Dediğim gibi, her yer tıklım tıklım. Birinci kısım numaralar geçti. Canbaz atlar, Torticoli ailesi, uçan trapezciler (havada onlara bakarken insanın boynu ağrır bayağı), seyircilere attıkları topları kaybedip yeniden bulan Alman kızkardeşler... Hep bitti. Biz de bara çıktık. Jerry ve Arkadaşı ikinci kısımdaydı.

Barda, yalnız bir gözü görünecek şekilde başı sarık gibi bezlerle sarılmış, bir bacağı alçıda biri, tasalı tasalı viski içiyordu. Tabiî o bez yığınının altında tasalı olduğu tahmin edilebilirse...

— Merhaba Jo, dedi bu çamaşır yığını. Beni tanımadın galiba, ama haklısın. Ben Jerry'yim dostun Jerry...

Sevgilim:

— Şu adam döven herif olacak, dedi şaşkın şaşkın...

— Evet.

— Gel benimle bir bardak bir şey iç. Yanındaki şu cici kız da gelsin.

Tek gözle nasıl da kızın hoş olduğunu farketmişti!

— Biz gene seni alkışlamağa geldikti bu akşam yahu...

— Numaramı yapmıyorum.

— Anladım zaten seni görünce. Kazaya uğramışsın...

— Ne münasebet. Bak anlatayım: biliyorsun ya, bizim oyun arkadaşiyle, şu dayak yiyen adam numarasını büyük bir muvaffakiyet kazanarak yapıyorduk. Arkadaşım, doğrusu, tekmeleri, tokatları, yumrukları salonu zevkten inleten bir muvaffakiyetle hazmediyordu. Dün akşam, tam piste çıkacağımız sırada geldi:

— Ön sıradaki ufak sarı kızı görüyor musun? dedi.

— Görüyorum...

— Sevgilim. Bu akşam hakkından geleceğim kızın. Söz verdi. Oyundan sonra birlikte döneceğiz...

— Yaşa. Hoşuma gitti vallahi...

Dedim ve bizim numarayı haber verdiler, çıktık. Birdenbire neye uğradığımı anlayamadım. Seninki arslan kesilmiş, yıldırım gibi üstüme çullanmıştı. Tek me tokat, sille, anamı ağlatıyordu.

— Dur ulan, diyecek oldum, dayağı sen yiyeceksin, ben değil...

Dinleyen kim? Besbelli çıldırdı oğlan dedim içimden. Halk kırılıyordu gülmekten. Kafam kızdı, herifi adamakıllı benzettim. Hem cânü gönülden. Herhalde sarı kıziyle yatamamış, hastahaneye yatmıştır.

— Neye ama? diye sordum Jerry'ye.

— Neye olacak, sevgilisinin yanında küçük düşmek istememiş köpoğlusu. Bak beni ne hale koydu...

Karar verdim. Ben de bundan sonra sirke giderken yalnız gideceğim: erkek milletini dayak yerken sevgilimin seyretmesine tahammülüm yok artık...

— Georges DOLLEY —

— Size evlenme teklif etsem ne cevap verirsiniz?..
— Hiç... İnsan kahkaha ile gülerken konuşmaz ki!..

(Yolal İkiz)

SEBEP

Arkadaşları, merak ediyorlardı. Fena halde sıkıştırdılar onu:

— Neden kuzum, hep zenci kızlarla düşüp kalkıyorsun?

— Karımın şerrinden... dedi.

— Ne münasebet? diye sordular, izah etti:

— Münasebeti şu: Biz, alafranga, ayrı odalarda yatarız. Karım da, yatmadan gelir, benim odamı bir kontrol eder. Sevgilimi aynalı dolaba sakladığım zaman, karanlıkta görmüyor. Tabii, kıza gülmemesini, gözlerini de yummasını iyice tenbih ediyorum!...

DRAMATİK KOMEDİ!..

(Erol Yağcıgil)

Edebiyat Meraklısı

★

Yazan:
ATEŞ SİN

□

İKİNCİ kata yeni bir kiracı taşındı. Kiracıların taşınması kolay oldu da, eşyalarının taşınması bir hafta sürdü. Bilirsiniz ya, apartmanlar, bizim eski evlerimiz gibi değil. Meselâ, yanımızdaki apartmanda iki senedir oturan sarışın kadının randevuculuk yaptığını, evinin basıldığını gazetelerde okuduktan sonra öğrendik. Yeni kiracıları da tanımıyordum. Bir sabah kapıdan çıkarken, iri kıyım bir adam, şapkasını göbeğinden aşağıya kadar indirip, aşırı nezaketle selâm verdi. Ben de selâm verdim, geçecektim:

— Bendeniz, Mümin Ekrem Ozaner, dedi.

Cevap vermeme fırsat bırakmadan devam etti:

— Üst gatınıza daşınan kireci bendeğizim, Bir akşam buyurun da sohbet idelim. Deşrifiğizi irica iderim. Teşerrüf ittik, danışdığımıza çok memnin oldum.

Biz Mümin Beyle ayaküst böyle tanıştık. Akşam hizmetçisi geldi:

— Beyefendi buyursunlar, diyor, dedi.

— Özür dilerim, misafirim var!...

Diye haber yolladım.

Ondan sonra her akşam Mümin Beyden davet gelmeğe başladı. Adam mâden, iyi eğleneceğiz ama, bizim eve de onu çağırmak lâzım. Bizde oturacak dört tane kazık gibi kahve iskemlesinden başka bir şey yok. Elin yabanisine rezil mi olacağız?... Ama her akşam, her akşam o kadar çok çağırdı ki, gitmesem, tutup kolumdan zorla evine sokacak sanki...

Bir akşam, yemekten sonra gittim. Modern ev eşyası müzesine benzeyen salonu size anlatmayayım. Buz dolabı, elektrik süpürgesi, pikap, çamaşır makinesi, düdüklü tencere, bir fuar pavyonu gibi salonda yerlerini almışlar. Mümin Bey, beni çalışma odasına aldı. Şaşırdım kal dım, duvarlar kitaplarla dolu. Demek insan yanılıyor, dedim içimden... Ben bu Mümin Ekrem Beyi, sonradan görme bir hacıağa sanmıştım.

— Ben entelegtüvel möhiti severim, dedi.

Biraz dili kaba ama, ne çıkar!...

— Meşguliyyetiniz ni?

Oldum olasıya tanımayanlara gazeteci olduğumu söylemeğe sıkılırım. Bunun bir çok sebepleri var. Birincisi, son senelerde, iki üç güzel kadını toplayan bir sabıkalı, taşrada kasaba kasaba dolaşıp, tıpkı seyyar saz takımı gibi, adı duyulmamış mecmualarına, gazeteciyim diye abone toplamağa, reklâm almağa başlıyalı, şerefimi kurtarmak için, gazeteciyim demeğe utanıyorum. İkincisi de, mesleğin şerefini kurtarmak için... Gazeteci deyince, herkesin aklına bayağı şöyle düzgün ev bark sahibi bir adam gelir. Onun için:

— Bir müessesede memurum!

Dedim.

Mümin Bey, bana kendi şiirlerini okudu:

— Nasın bulduğuz? diye de sordu.

Âhiret sualinden zor cevabı...

— Güzel!...

Dedim. Ben güzel dedikçe okudu. Şiirden, hikâyeye geçti.

— Hekâyelerim taha gozeldir, dedi.

Arkadan piyeslerine geçti. Artık bunalmıştım. Konuyu değiştirmek için, elimi kitap raflarına attım. Bunca yıl yazar o-

MÜŞTEREK

Karısı fena halde şikâyetçiydi:

— Nedir bu canım! İllâllah artık. Hep herşey seninmiş gibi bahsediyorsun: evim, oğlum, halılarım, muayenehanem, kızım, param pulum... Bak, bak dinlemiyor bile! Ne arıyorsun öyle?

Diş doktoru Hikmet Karabey karısını yatıştırmak istedi:

— Pantalonlarımızı şekerim, smokinlerimizin pantalonlarını!.

□

Boşanma Sebebi

Karı koca, boşanıyorlardı. Hâkim sordu:

— Ayrılmanıza sebep ne?

Kadın, kızara bozara:

— Efendim, ben evlenirken kocamı erkek zannetmiştim... dedi.

— Yani, şimdi cinsiyet mi değiştiriyor demek istiyorsunuz.

— Hayır efendim. Zaten o ata benziyor. Attan başka hiçbirşeyden anlamıyor. Gözünü açar açmaz attan bahsediyor. Yemekte at, sokakta at... E, ben atla evlenmedim ya. Eminim, evlendiğimiz tarihi bile unutmuştur...

Sanık koca, bu anda lâfa karıştı:

— Ne münasebet efendim, Veliefendi koşularında Buket'in kazandığından üç gün sonra evlenmiştik... Gayet iyi hatırlıyorum...

□

Erkek — Şimdi de zarurî ihtiyaç maddelerini tesbit edeceklermiş! Bu zamanda zarurî ihtiyaç maddelerini ayırmak kolay mı?..

Kadın — Tabiî kolay: Ruj, ayakkabı, yüzük, rimel filân işte!..

kurum, böyle zengin bir kütüphanem olmadı. Mümin Bey:

— Gördüğün bütün kitaplar hedayâdır, dedi.

— Yaa!... Kim hediye etti?

— Bütün möelliflerle, mâherrirlerle tanışıh... Eğsük olmasınlar, hatıramı sayarlar, onlar virdi... Büsbütün şaşırdım:

— Falih Rıfkıyı tanıyoğuz mu? diye sordu.

— Adını duydum, dedim.

Bir kitap çekti:

— İşte onun hedayâsı...

Kitabı elime aldım. Falih Rıfkı'nın «Zeytin Dağı».

— Hele ohu, başına ni yazmış?

İlk sayfada şunlar yazılı idi: «Sayın Bay Mümin Ekrem kardeşime dostluğumuzun hâtırası olarak takdim kılındı. Falih Fıfkı.»

Falih Rıfkı böyle «olarak» «kılındı» diye yazı yazmaz ama, kimbilir!...

— Şu da Reşat Nuri'nin hâtırası...

Çalıkuşu... «Mümin Ekrem Bey'e hürmetlerimle... Reşat Nuri.»

— Bendeğiz ticaretle meşgulüm emme, bütün üdebayınan dostum.

Bir kitap daha uzattı:

— Bu da Rööşen Eşiref Beyin...

Kitabın üstündeki ithaf yazısını kendisi okudu:

— Gardaşım Möömin Beye, en derin hörmetlerimin gabuliyle... Röööşen Erişef Önüaydın.

Yakup Kadri'nin «Yaban» ı... Halide Edib'in «Sinekli Bakkal» ı... Hepsinde muharrirlerin el yazılariyle Mümin Ekrem'e ithaf yazılmış. Arada, rafları dolduran kitipiyoz kitaplar var. Onlarda da ithaf yazılı. Kitapları karıştırırken, bir zamanlar başka bir isimle yazdığım kendi romanımı görmiyeyim mi? Hemen kapağını çevirdim, onda da ithaf: «Pek muhterem Mümin Ekrem Beyefendiye... Hürmetkârınız Savni Yekta.»

Birden tepem attı.

— Bu Savni Yekta'yı tanır mısınız? dedim.

— Danışıklığımız olmasa, heç kitabını hedâye ider mi canım?. dedi. Daha geçen günü buradaydı.

Hiç sesimi çıkarmadım. Bir hayli daha tıraşını dinledim. Ayrılırken:

— Yarın akşam bize beklerim, buyrun!... Dedim.

— İrahatsız iderim!...

Dedi.

Gerçekten de sıcağı sıcağına ertesi akşam rahatsız etti. Ben herifi mahçup etmek için hazırlığımı yapmıştım. Kahveler içildikten sonra:

— Benim sizin kadar kitabım yok ama, benimkiler de muharrirleri tarafından ithaf edilmiştir, dedim.

— Çok gozel!... dedi, ni kitaplarığız var?

Raftan Ahmet Vefik Paşa'nın Molyer tercümelerini aldım, Mümin Beye uzattım:

— Okuyun bakalım, Ahmet Vefik Paşa ne yazmış?

Kitaptaki ithafı okudu:

«Sevgülü Ali Bey oğlumuza...» «Ahmet Vefik»

— Bu Ehmet Vefig Paşa, Üçüncü golordu gumandanı mıydı?

Cevap yerine, belki anlar da utanır diye, Naimâ tarihinin bir cildini çektim.

— Bakın Naimâ ne yazmış?

«Nişane-i muhabbet olmak üzre, eser-i âcizânem takdim kılındı. Hürmetkârınız ve muhibbi hâssınız Naimâ kulunuz.»

Herifin yüzüne baktım. Düşünceye dalmıştı. Yediği haltı anlamış, iyice mahçup olmuştu. Düşündü, düşündü:

— Senin bu Naim Ağa didiğin İş hanında gayfecilik yaptı mı?

Sesimi çıkarmadım. Ağzımı açsam, kendime hâkim olamıyacağım, herifi yukardan aşağı sıvayacağım.

— Ve leekin, sizde heç tanınmış şahsiyyatın asârından yoh!.. dedi.

Elimi tercümelere attım, Faust çıktı.

— Göthe var! dedim. O da bakın, bana verdiği kitabına şunları yazmış

Alicim,

Okurken:

— Kimin eseri didin? diye sordu.

— Göthe'nin...

Elini şakağına dayadı:

— Gote... Gote... Gote...

Diye birkaç kere tekrarladıktan sonra:

— Bildim, dedi, bu herif bi zamanlar Doç tomofillerinin acantası değel miydi?

Hani katiller, ifade verirlerken, bir yere kadar anlatır.

— Ondan sonrasını hatırlamıyorum!... derler.

Ben de ondan sonra kendimi kaybetmişim, ne yaptığımı bilmiyorum. Bir de baktım, karakoldayım. Elimde parça parça olmuş «Shakespeare'in bir cildi vardı. Mümin Ekrem Bey, eli yüzü tırmık, sıyrık içinde bir koltuğa oturmuş:

— Dâvacıyım! diyordu.

Komiser bana:

— Ne oldu? Anlatın!

Dedi. Elimdeki kitabı uzattım. Kitabın başında, Shakespeare'in resmi vardı:

— Kim bu sakallı?

Diye sordu.

— Şeykspir!...

— Yaa!... Demek ecnebi?...

— İngiliz!.

— Ne iş yapar?

— Şair...

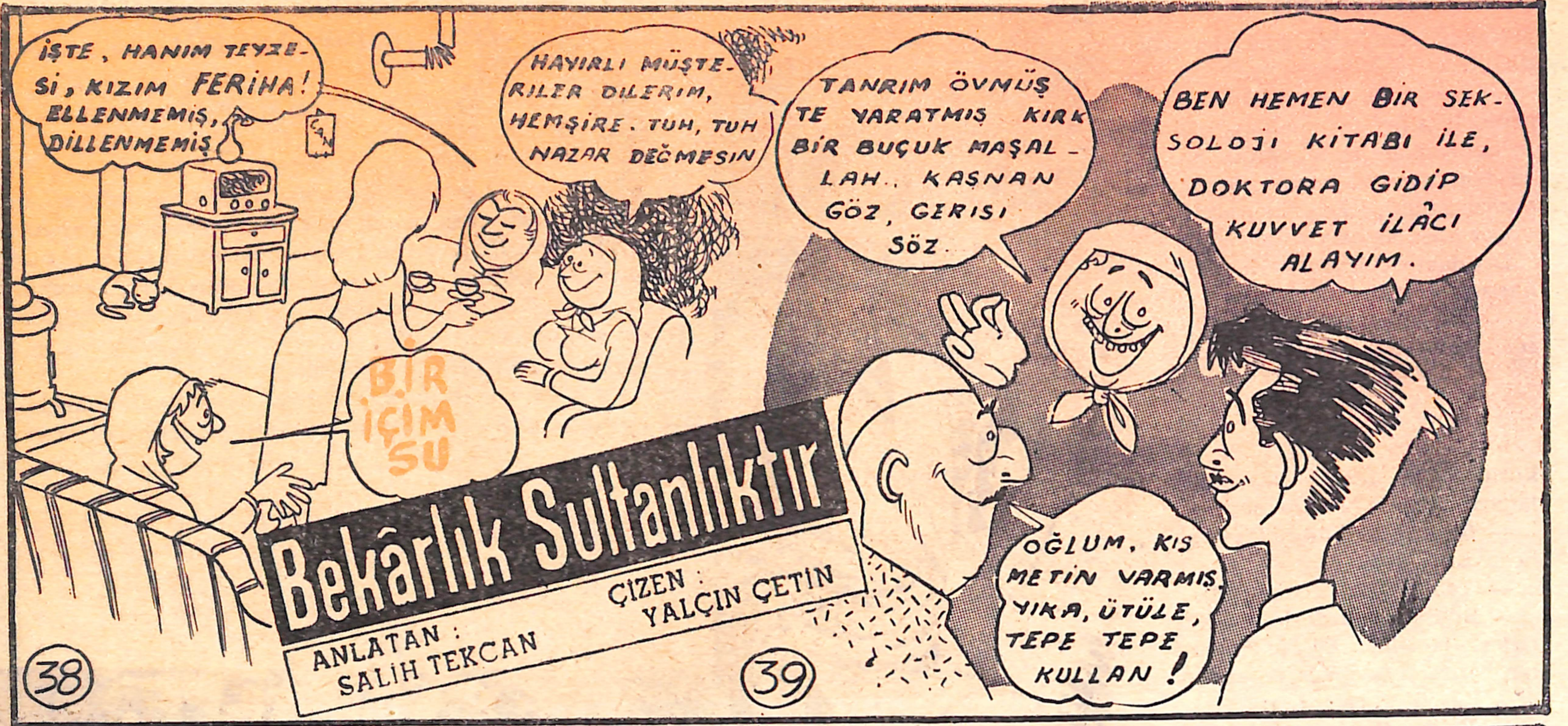
— Nerde oturur? Siz bu adamı ne münasebetle tanıyorsunuz?

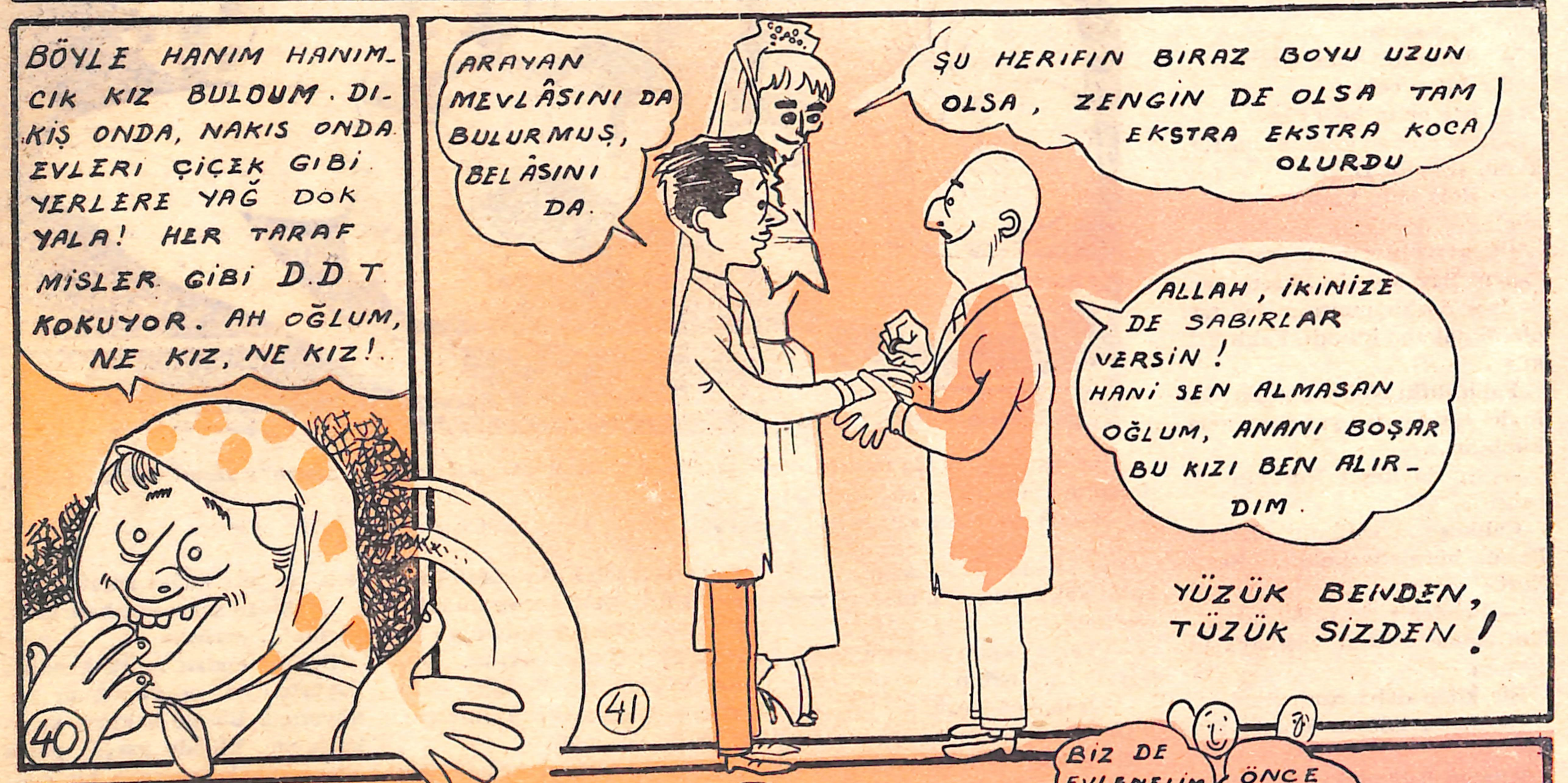
Mümin Beye döndüm:

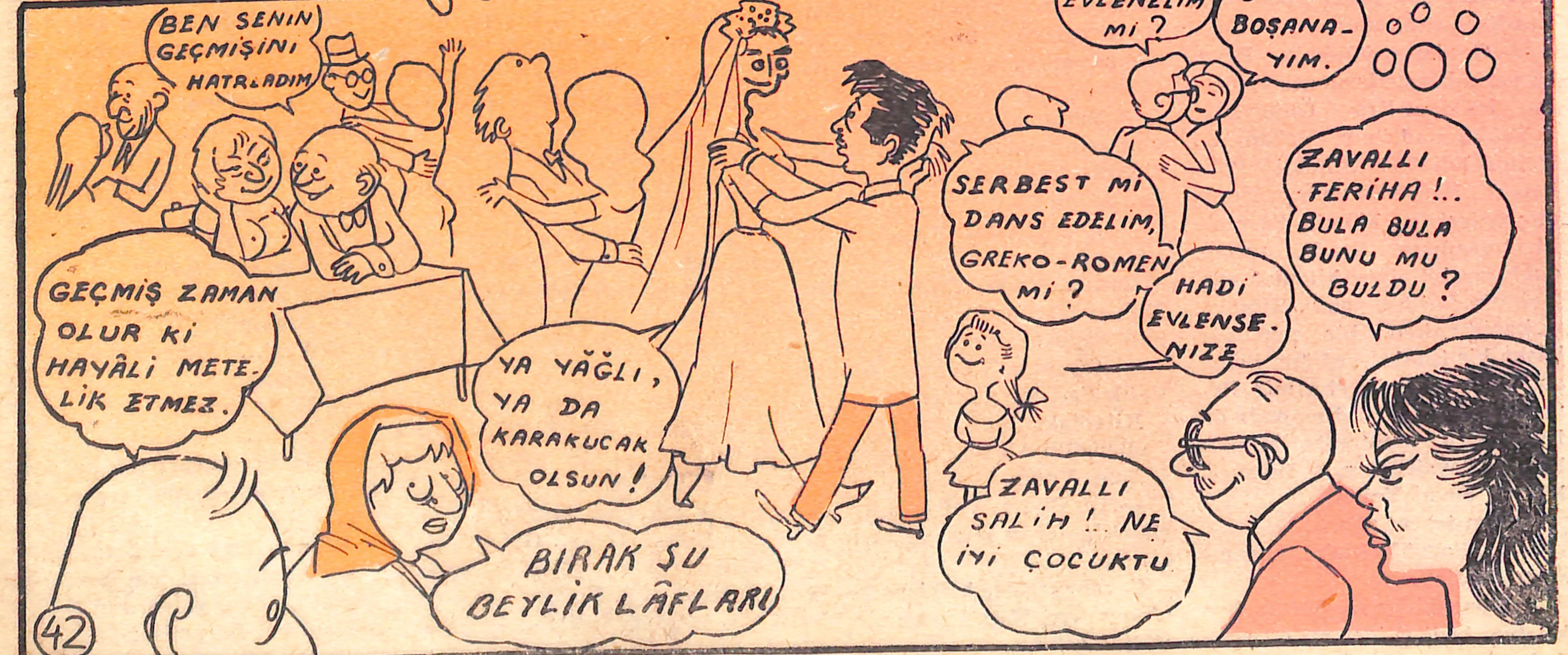
— Allah rızası için beni tut, zaptet!... diye yalvardım.

Komiser, iki polise:

— Bu işlere biz karışmayız, bunları siyasî şubeye götür! dedi.

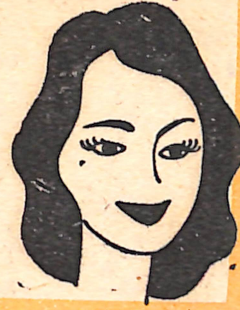

(Devam edecek)

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan :
İlallah şerrinden

— 39 —

Herkes bana hayran oldu... Direk siyona bir geçtim, vınnn!. Ense den bir poz veriyorum, o biçim olur. Recisör bile tebrik etti.

Delikanlı, durmadan, dinlenme den, nefes almadan anlatıyordu. Anlattığı bir şey değil, ikide bir de dikkatimi çekmek için koluyla, dirseğiyle dürtüyordu. Kırk yaş yaşlarında, belki daha fazla, fakat on sekiz yaşında bir kız gibi giyinmiş, yağlı kirpiklerini ok ok, göz kapaklarının üstüne devirmiş, rimelle kulaklarına kadar kuyruk çekmiş bir kadın:

— Siz fotoğraf çektirdiniz mi? Diye sordu.

— Ne fotoğrafı?..

Hepsi birden bir kahkaha attılar.

— Ayol, bu daha fotoğraf bile çektirmemiş... Sen bu filmde zor rol alırsın!..

Kadın çantasından beş altı kart postal çıkardı:

— Bak!..

Fotoğraflara bakınca kıpkırmızı olduğumu hissettim.

— Ya bu fotoğrafları görürlerse?..

— Kim?

— Ahlâk zabıtası!

— A... Bir de artist olacak, şuna bak!.. Ayol bu sanat!.. Sen şu bacaklara bak... Şu kalçaya bak!.. Bele bak!.. Senin belin kaç?

— Belimi hiç ölçmedim...

— Sen hayatında böyle göğüs gördün mü hanım?.. Ben bir filme çıkayım, sen o zaman gör...

Deliler koğuşuna girdiğimi anlamıştım. Durmadan bir yandan kapıdan bir sürü insan giriyor, masada muamelelerini yaptırıp, öbür kapıdan başka bir yere geçiyorlardı. Buradakilerin çoğu filmlerde hizmetçi, kapıcı, uşak gibi figüran rolleri almışlardı. Sıra bana kaldı. Masada oturan adam:

— Fotoğraflarınızı verin! dedi.

— Ben yeni müracaat ediyorum! dedim.

Başka büyük bir defter açtı:

— Adınız?

— Bayramiye!

— Yaşınız? Doğum yeriniz, babanızın adı?

Hepsine cevap verdim. Deftere yazdı.

— On beş lira verin! dedi.

— Ne parası?

— Bir de soruyorsun! diye adam beni tersledi, buraya günde beş yüz kişi gelir, hiç biri sormaz. Ne parası olacak, kaydiye parası... Seni bedava mı artist yapacağız?.. Burası Aman Film'in artist ajanlığı!.. Sana rol verildiği zaman, buradan biz göndereceğiz.

Macerayı sonuna kadar yaşamak için, adama on beş lira verdim.

— Şimdi, dedi, «Cennet Fotoğraf Stüdyosu» na gidin. Orada fotoğraf çektireceksiniz. Onlar nasıl çekeceklerini bilirler. Fotoğraflarınızı alır, bize getirirsiniz. Ben de herkesin çıktığı kapıdan çıktım. Oradan sokağa çıkan baş ka bir kapı vardı. Doğru Cennet fotoğraf stüdyosuna koştum. Bey oğlunun ara sokaklarından birin de, daracık bir hanın üst katında, fotoğrafhanedeki adama, Zaman Film'den verdikleri kartı uzattım.

— İçerde bekleyin! dedi.

Burası da, film yazıhanesi gibi tıklım tıklım doluydu. Kadın, erkek, fotoğraf çektirmek için sıra bekliyorduk. Bulunduğumuz salon, bir perde ile fotoğraf atelyesinden ayrılmıştı. İçerde fotoğraf çekiliyordu ama, ben bu fotoğrafın nasıl çekildiğini bir türlü anlıyamıyorum. Kahkahalar, gıdıklanmış gibi kadın gülüşmeleri geliyordu. Kahkahaların ara sında:

— Yapmayın canım!..

— Rica ederim!

Gibi sesler geliyordu. Bu konuşmalar, gittikçe daha samimî bir hava alıyordu.

— Yapmaaaa!..

— Amaaaaann!..

Tekrar gülüşmeler, kaynaşmalar, sonra bir kovalamaca, koşuşma sesi... Yuvarlanma, devrilen bir eşya görültüsü... Derken, bir ara ses soluk kesiliyor, hazin iniltiler, mırıltılar duyuluyordu.

Yanımda oturan hanıma:

— İçerde ne var? Yoksa, güreş kulübü salonu mu? diye sordum.

— Yoo, dedi, fotoğraf çekiliyor...

— Böyle fotoğraf çekildiğini ne gördüm, ne duydum...

— Siz hiç film için fotograf çektirmediniz mi?

— Hayır...

— Acemi olduğunuz belli... Ben şimdiye kadar, tam, on iki film firması için fotoğraf çıkardım... Dur bakayım, on üç galiba... Hızır Film bir, Anar Film iki, Yahşi Film üç.

Film firmalarını saydı.

— Hep böyle mi çektirirsiniz? dedim.

— Tabiî, dedi. Bu film fotoğrafı kolay değil!.. Fotoğrafçının havasına girmesi lâzım. Yoksa öyle kasılıp da poz verirseniz, res miniz bir şeye benzemez. Filim fotoğrafçılığı çok zor hanım... Evvelâ adam sizi yumuşatıyor ki, sizi en tabiî pozunuzda yakalasın. Sonra kendisinin de konsantire olması lâzım.

— Ne olması lâzım?

— Konsantire!.. Fotoğrafçı ne derse yapmanız lâzım. Sonra herif kızarsa, fotoğrafı iyi çekmez, filimde rol alamazsınız. Her şey bu fotoğrafçının elinde. Bak ben şimdiye kadar on üç filim firması için fotoğraf çektim. Hiç bir film de oynatmadılar.

— Neden? diye sordum.

— Neden olacak! dedi. Hep münasebetsiz fotoğrafçılardan. Benim de acemiliğime geldi. Biraz aksilik ettim. Herif fotocenik yerlerimi çekmedi. Ama, şimdi, öğrendim. Fotoğraf çektirirken, hiç aksilik etme ki, fotoğrafçı senin en fotocenik yerlerini arasın, bulsun!

O sırada, perde aralandı, içeriden yanakları pençe pençe, al al bir kız çıktı. Aynanın karşısında üstünü başını düzeltti. Saçlarını taradı, rujunu tazeledi.

Sıra bana gelmişti. Perde aralandı. Sıska, uzunca boylu biri:

— Sıra senin, gel bakalım!..

Diye beni çağırdı.

Gri perdenin aralığından içeri girdim. Adam, beni yukarıdan aşağı süzdü. Başka birine seslendi:

— Reşaaat!.. Ben yoruldum yahu... Gel, biraz da sen çek!..

— Fazla konsantre oldunuz galiba? dedim.

— Sabahın sekizinden beri çekiyoruz, dedi, buna vücut mu dayanır? İnsan demirden olsa da yanmaz.

Reşat içeri girdi. Öbür sıska herif:

— Ben, dedi, bir iki saat dinleneyim, akşam vardiyasını da ben yaparım... Vallâhi dizlerimin bağı kesildi.

Adam, dışarı çıkarken, bana bir kere daha baktı, yutkundu:

— Tam konsantire olacak kadın geldi, ben sıfırı tükettim. Şan sa bak! dedi.

Reşatla yalnız kalmıştık.

— Şöyle otur! dedi.

Divan gibi bir yere oturdum. Büyük lâmbaları yaktı.

— Belinizi içeri alın!

Bir kaç poz çektikten sonra:

— Soyunun! dedi.

— Neden?

— Nasıl neden?.. Artiz olmıyacak mısın? İnsan soyunmadan artiz olur mu be!..

— Ben soyunmam!.. dedim.

— Yoksa çamaşırların mı kirli? Zararı yok, biz öyle şeylere aldırmayız... Evvelâ, şu mantoyu çıkar!..

Mantoyu çıkardım.

— Ceketini de çıkar!..

Onu da çıkardım.

— Etekliği falan fora et!..

Kombinezonla kalmıştım.

— Divanın üzerine uzan!..

Dedi.

Beni evirip çevirip resimler çektikten sonra:

— Kombinezonu da çıkar!... dedi.

— Ne olacak?

— Resmini alacağım...

Bir sütyen, bir kilot kalmuştım.

— Bana bak, dedim, fazla konsatre olma!.. Artık bir şey çıkarmam...

Fotoğrafçı yanıma oturdu:

— Bir kadının, sizinki kadar güzel gösü, bacağı oldu mu, soyunmak için bahane aramalı... Eğer filmde baş rol almak istiyorsan, soyun!.. Ben senin iyiliğini istiyorum.. Yoksa bana ne?

— Bukadar iyilik yeter!.. dedim.

— Pekâlâ, sen bilirsin!..

Herife biraz yüz versem, madam Fofo'nun, Şafâyanım teyzenin evinde düştüğüm vaziyetlere düşecektim. Önden, arkadan, yandan, yukarıdan, aşağıdan, oturarak, ayakta, yatarak, her yönden resimlerimi çekti.

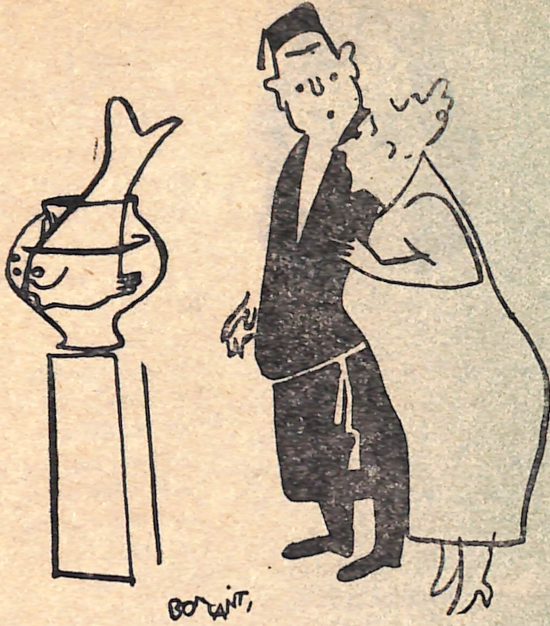
— Tamam!..

Dedi.

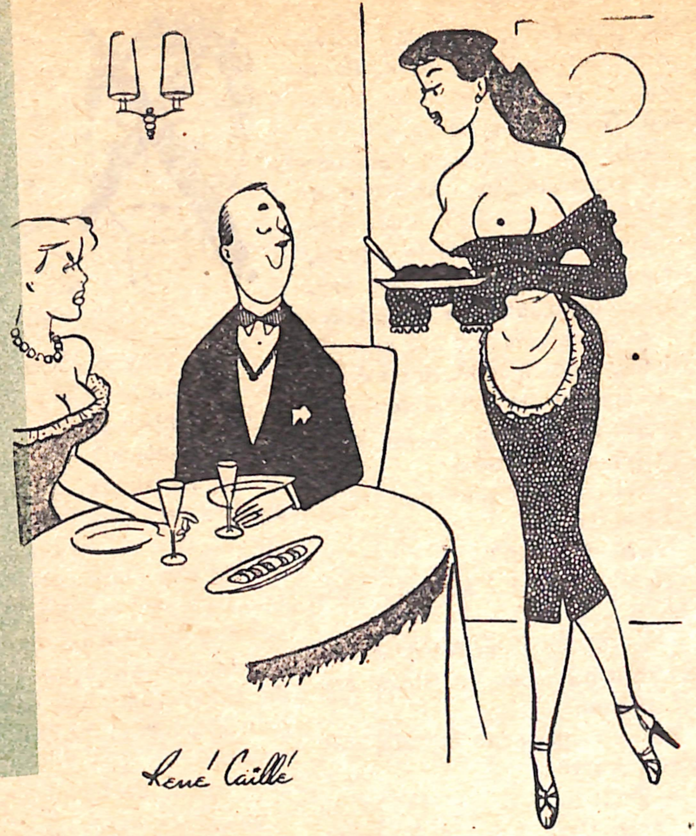
(Devamı var)

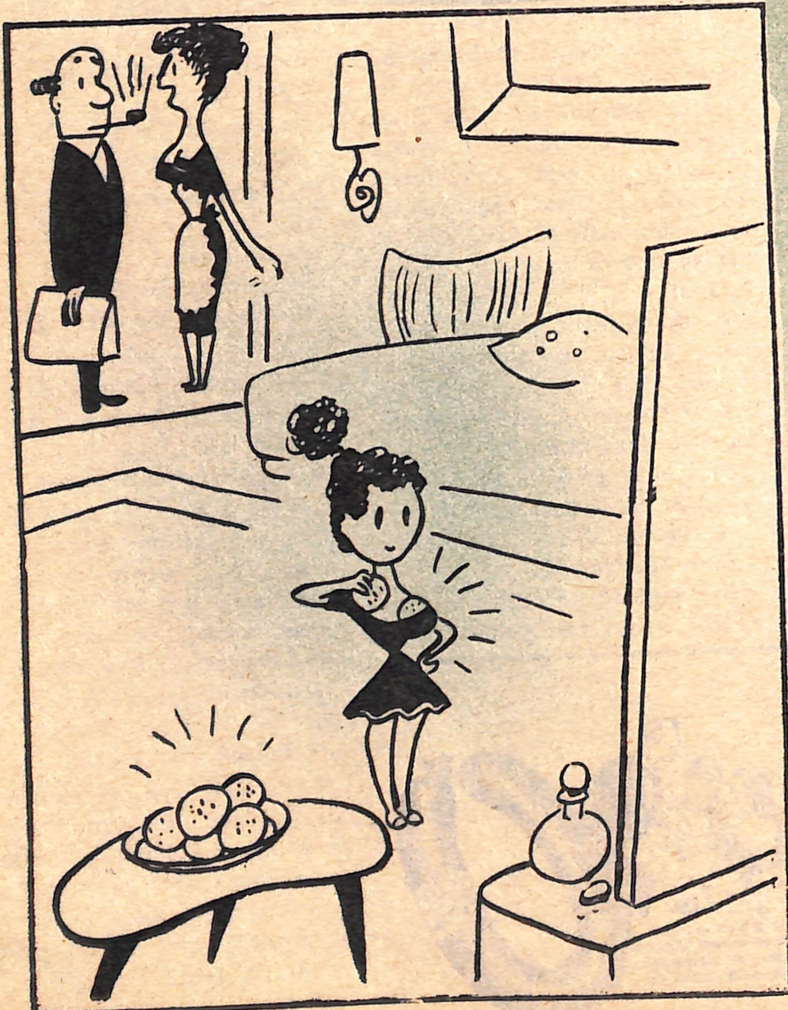
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

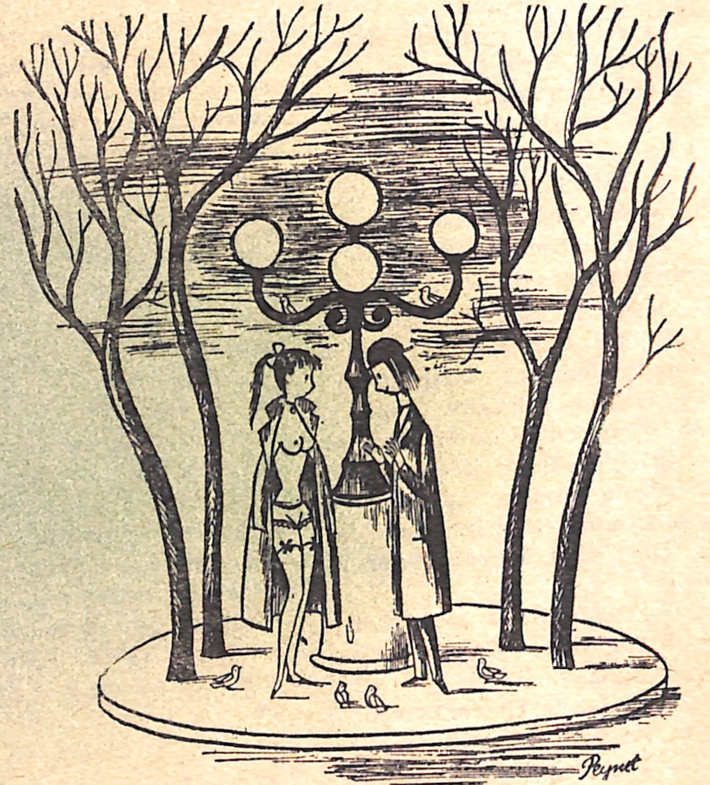
— Ben diyorum ki, balık çok büyük...
— Ben de diyorum ki, kavanoz çok küçük!..
— İtalyan —

— Affedersiniz, tabak o kadar sıcak ki!..
— Fransız —

— Sinemada Lolobrigida'yı gördü de!..
— İtalyan —

— Havalar o kadar kararsız ki, bir gün soğuk, bir gün sıcak.. İnsan nasıl giyineceğini bilmiyor!..
— Fransız —

NİKÂH DAİRESİNDE:

— Hangisiyle evlenecek-siniz bayan?..
— İkisile de efendim... Bu pahalılıkta bir kocayla geçinmek mümkün değil!..
— Fransız —

T.C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.

İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

GRAFİKA

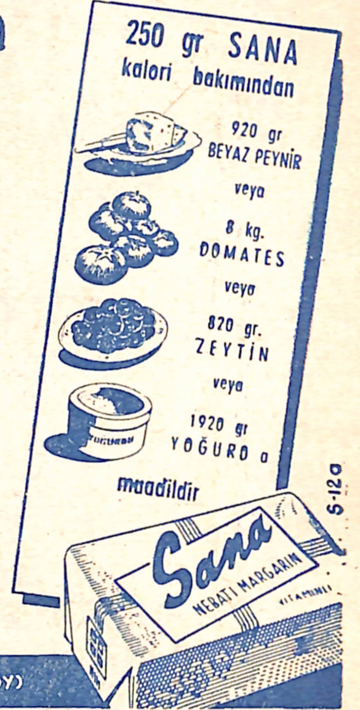

Hevesle çalışıyor!..

...çünkü, sabahleyin, işine gitmeden evvel kuvvetli kahvaltı ediyor: çay ile bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyor.

Bütün gün, durmadan sarfettiği enerjiyi telâfi etmesi için, sıhhî, kalorisi ve A, D vitamini bol bir gıda alması lâzımdır.

Lezzetli, sâf, hazmı kolay, enerji kaynağı, SANA ile, daima, hevesle ve verimli bir tarzda çalışabilirsiniz.

Sana

Kahvaltılık margarin

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD ŞTİ. (BAKIRKÖY)

S-12a

Denizcilik Bankası
T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

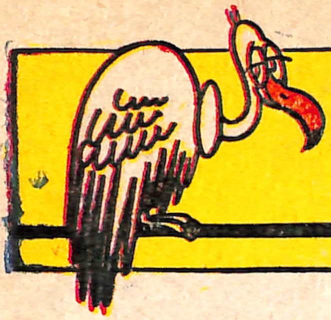
Amerikaya:

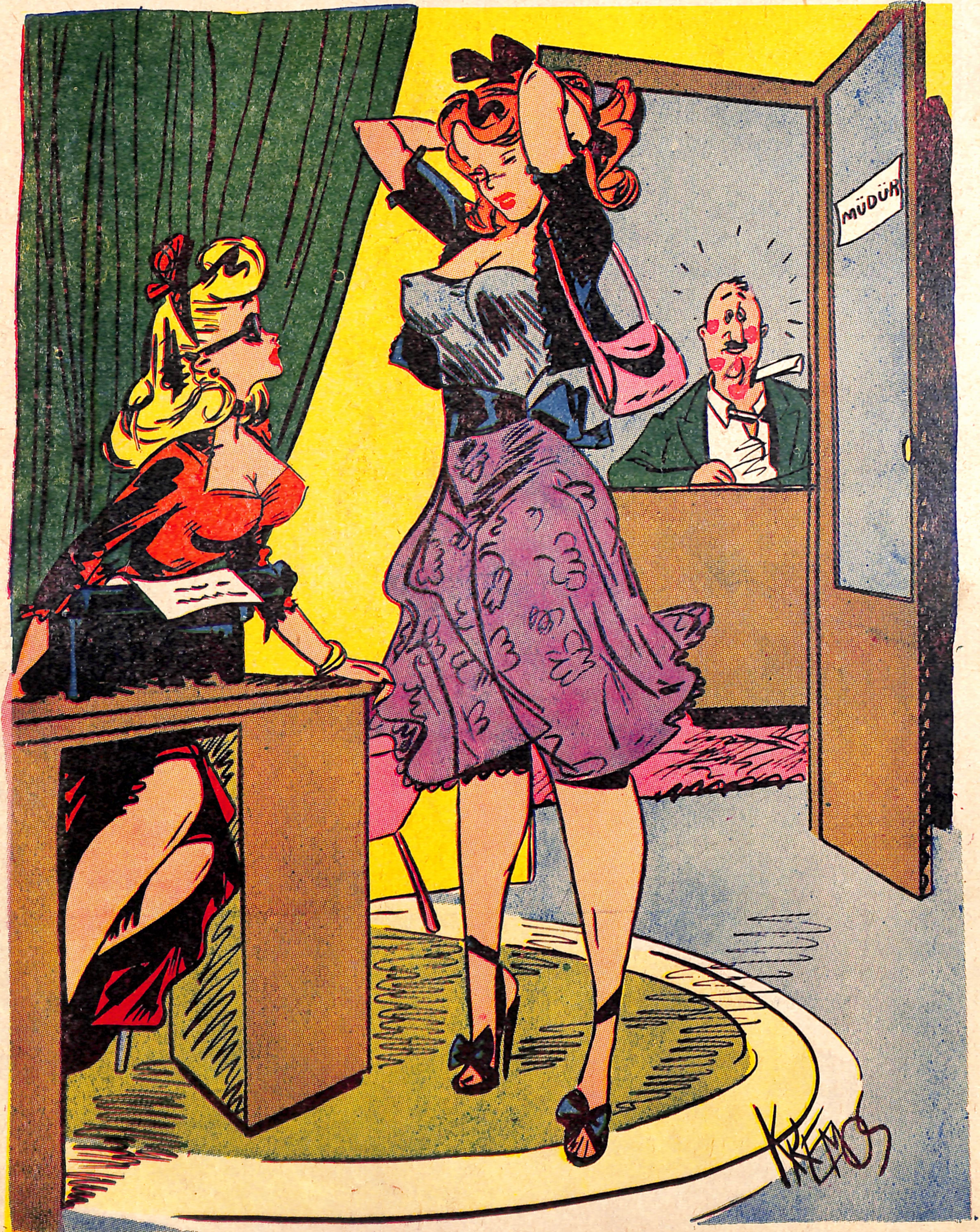
Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor demektir

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

— Bu ay işimiz azdı, fazla ücret alacağız!...